

TOSQUIJA

revista de Vilobí d'Onyar, Salitja i Sant Dalmai

abril 1988

número 4

SUMARI

- Pàg. 1.— Portada
 2.— Sumari - Editorial
 3-4.— Bústia oberta - Entreteniments
 5.— Poema
 6-7.— Conte
 8-10.— La salut, un hàbit - Humor
 11-17.— Monogràfic:
 Jornades sobre la pau i la no violència.
 18-19.— Racó dels joves artistes
 20-23.— El poble viu...
 24-25.— Esports
 26.— Un altre Vilobí
 27-28.— El Tauler Municipal
 29.— Notes informatives - Plats i Olles
 32.— Paisatges a l'abast

Col.laboradors:

Lluís Ball-llosera	Dolors Guillamí	Olga Moreno
Lluís Cabarrocas	Angel Guirado	Mercè Rabionet
Josep M. Casadevall	Delfí Johé	Albert Sala
Miquel Casas	Mon Marquès	Carme Solà
Mercè Espuña	Joaquim Martí	Rosa Sanglas
Pilar Falgueras	Cisco Miró	Joaquim Puigvert
Dolors García i Cornellà	Lluís Molins	Col.legi Públic
		"Josep Madrenys"

Disseny: Isabel Llinàs - Pep Pujol

Fotografies: Lluís Molins - Joaquim Puigvert - Albert Sala

EDITORIAL

La primavera del 1987, ens reuníem per celebrar el naixement de "Tosquiija", i els desitjos en llavis de tothom eren "per molts anys"; d'aquests molts, ja en portem un i ens hem de felicitar.

També és moment de mirar enrera i reiniciar el camí millorant els continguts i la participació.

L'escola ha fet reflexionar aquests dies els nostres fills, sobre la Violència i la Pau; la mainada assegura en les seves conclusions que TOTS som generadors de violència i que TOTS som cridats a ser constructors de la PAU.

A través de les pàgines de Tosquiija, volem fer-nos ressò de les activitats i les reflexions fetes pels nostres fills per tal que ens serveixin per a una reflexió conjunta.

No pretenem allisonar-nos sobre què i quines actituds provoquen violència i els camins conduents a la pau.

Una breu parada en la nostra activitat de cada dia, dues paraules VIOLÈNCIA I PAU per emmirallar les nostres actituds i una petita reflexió, és tota la nostra pretensió.

El coneixement de les activitats que es realitzen al poble és el primer pas cap a la solidaritat, el segon pas és posar-nos a caminar.

CONSELL DE REDACCIÓ

NOTA DE REDACCIÓ

Els conceptes i opinions sostinguts als articles signats que apareixen a la revista no representen, necessàriament, l'opinió d'aquesta.

S'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Consell de Redacció ha de conèixer, en tot cas, la identitat de l'autor.

— BÚSTIA OBERTA —

CARTA OBERTA A L'ALBERT XIRGO,

Mestre del Col·legi Públic "Josep Madrenys"
de Vilobí d'Onyar

Benvolgut Albert,

En el núm. 3 de TOSQUIJA has fet gala del teu saber i desitjar.

Amic Albert, les teves lletres són de ressentiment. Com si algú t'hagués tocat el voraviu.

Permet-me que jo també faci algunes reflexions, —perquè també et coneguim aquells pares i mares que encara no saben qui ets— i ho faré començant per la teva pròpia —o del teu mestre— P.D.

Veuràs: Dius que cada poble té l'Escola que es mereix. —Del teu escrit dedueixo que pobre, plena de mancances—. Amic meu, l'escola la fem entre tots: nens, pares, mestres, ajuntaments, administració, costums, etc., etc. He dit també mestres. Has vingut tu, pel teu gust, a Vilobí, Albert. Nosaltres no et coneixíem... M'entens? Caram! Com si els pares poguéssim triar... Queda clar, doncs, que tu també fas escola, i pot ésser bona si a més del teu treball també hi poses "vocació".

Dius que l'Administració fa poques coses. Jo també em queixo.. —La Junta, ho hem fet públicament, amb assemblees—. Transport Escolar mal atès, normatives de menjador fora de lloc, problemes per dur a terme activitats extra-escolars, —recordeu la mecanografia—, falta de calefacció, vagues del personal docent, etc. Ah! També falta d'un professor d'Educació Física. Els que formem part de la Junta, ens coneixem prou bé el despatx del CAP DE SERVEIS DE LA GENERALITAT, de torn —3 en 2 anys—.

Jo no sóc qui per defensar l'Ajuntament. Solament vull recordar-te que si llegeixes les Actes dels Consells Escolars, a la senyora Falgueres se li han demanat moltes coses que si que s'han fet.

Segons qui escrigués el que tu has escrit de l'A.P.A. ens enfadaríem, saps? Vols dir que no fem massa coses pel teu gust? Sinó de què estàs ressentit?

Mira: la nostra tasca és puntual, és cert. Tenim altra feina, ens devem al nostre treball. Tot ho hem de fer a estones perdudes i per vocació, a diferència de tu que has que treballar a l'Escola perquè cobres.

Albert, tens poc respecte o consideració als teus companys de docència, perquè ells —n'estic ben segur—, sí que recorden que econòmicament fem coses per l'Escola i moltes d'elles precisament tractades en CLAUSTRÉ, tals com ajuda amb 100.000 ptes. a l'adquisició d'una fotograpadora, ajuda amb 30.000 ptes. a la compra de cortines per a la biblioteca, compra de sis estufes de butà —67.000 ptes.—, compra de llibres per

als nens necessitats, material per jugar, etc., etc. Albert, en quina A.P.A. estaves pensant? O en quina Junta? També el retorn de 100.000 ptes. a l'Ajuntament d'un préstec fet a la Junta anterior, el president de la qual era el senyor Miró. Festes de fi de curs, etc., i tot això amb només 100 ptes. de quota l'any per família i el treball de la venda de llibres. És clar que sempre hi haurà qui ho faci millor. Endavant! També és cert que a l'última Assemblea General erem pocs. Tu almenys no hi eres i saps que sempre hi has tingut entrada.

En el teu escrit dius que tothom en sap de criticar. Aquí sí que estem d'acord. N'ets un MESTRE. Espero no t'enfadis. Em permeto recordar-te un nostre refrany que diu que "qui no vulgui pols que no vagi a l'era".

P.D.— Vull deixar molt clar que tal com molt bé diu l'EQUIP DIRECTIU del col·legi a la pàgina 17 del mateix núm. 3, "Els pares no podem desentendre'ns de la nostra responsabilitat i hem de col·laborar estretament amb l'Escola... i que quan calgui, formular les queixes oportunes, ja que és absolutament normal que on conviuen quatre-centes persones hi hagi dificultats".

Fins ara, amic Albert.

MIQUEL CASAS

President de l'Associació de Pares d'Alumnes
del Col·legi Josep Madrenys

22 de gener de 1988

ELS MEUS PRIMERS MOMENTS

Una tempesta i la claror d'un llampec sobre els vostres camps em fan tremolar, meravellada...

Els millors descobriments —els primers—; els interrogants de la infantesa; les sorpreses i, també, l'admiració que sento per Vilobí; l'estima que em mereixeu..., tot plegat se'm confon en evocar-vos.

Hi tinc les petjades de les primeres passes, les pedres que m'ensenyaren a caure; les arrels sortides i els meus inicis en els entrebancs.

Cada any hi reneix la calidesa d'una flor, i la darrera senzilla fulla es desprèn d'una branca; així, van passant les estacions i el temps; la meva creixença avança, i no sento sinó amor vers el meu mínim pam quadrat de terra vilobinenca.

Sabeu?, sóc feliç quan camino i us veig —gaudiu xerrant—, en sentir l'avis de les campanes i, quan m'adono que en la vostra escola vaig aprendre a estimar-vos.

Dins una fosca nit, sempre vostra,

ISABEL

CONVENT FRATERNITAT SANTA CLARA

Estimats amics,

Amb un gest de simpatia ens heu invitat a col·laborar en la revista de casa nostra TOSQUIJA. Mitjançant aquestes ratlles ens adrecem a tots vosaltres per fer la nostra presentació.

Abans que comenci l'estiu es complirà el catorzè aniversari de la nostra estada al poble de Vilobí. Per a nosaltres ha estat una experiència agradable perquè sempre hem rebut un bon tracte de part vostra. A tots vosaltres, mercès.

De part nostra us volem dir que la nostra Comunitat té arrels molt profundes en la nostra terra. Va ésser fundada per l'Infant En Joan d'Aragó, l'any 1319. Des d'aleshores ençà, són moltes les glòries i les penes (exuberància i manca de personal, canvis de lloc, etc.) per on ha hagut de passar la Comunitat. I, tot fent camí, som aquí. I voldríem que la nostra presència entre vosaltres, representés un missatge d'estimació, de joia i esperança.

Ja sabeu que som filles de Francesc i de Clara d'Assís. Ells estimaren Déu com a Pare i se sentiren germans de tothom. Nosaltres aspirem a ser alguna cosa més que "les monges"; som les vostres germanes en la fe que us diem a tots i cadascun de vosaltres: germà, germana, Déu és el teu Pare i t'estima... Si us ho creieu i estimeu Déu com un fill el seu Pare, i sou feliços, la nostra pregària per vosaltres haurà estat escoltada.

A la Fraternitat, ens teniu a la vostra disposició per tot allò que necessiteu i que nosaltres puguem aportar: pregar per les vostres intencions, escoltar-vos si teniu cap necessitat... Per qualsevol cosa, ja sabeu on es troba "ca les monges" com vosaltres dieu. El nostre telèfon és el 473151.

Un altre dia us parlarem dels nostres fundadors.

Ben vostres,

LES GERMANES DE LA
FRATERNITAT DE SANTA CLARA

IMPRESSIONS

Amb aquest apartat no tinc cap intenció d'afirmar, propugnar, declarar, ni tan sols creure, només exposar impressions personals, sense cap altre valor.

La Revista fa un any, casualment jo també fa un any que visc en aquest poble.

Un any no és massa temps, per recordar amb bona memòria, les primeres impressions que em causà Vilobí, tranquil·litat, bons aliments, bona dosi de passivitat, estructures rígides i ben consolidades; paral·lelament, però, vaig experimentar un grup de gent amb ganes de fer coses, de dinamitzar la "cultura", les tradicions i un munt de coses més per tal d'activar la població.

De Vilobí, en sabia poc, que hi havia un club de futbol, una fàbrica d'embotits, pomeres, i un dels bressols del moviment hippie a Girona.

També, perquè no dir-ho, que hi vivia (viu), una de les escriptores de la nova generació d'escriptors gironins.

La sensació més agradable dels meus primers temps laborals a Vilobí, era la realització del viatge diari d'Amer, el paisatge del qual per massa conegut, ja no puc descriure, travessar la muntanya del Mas Llunès, d'ambient tan espès, per arribar a la plana de Vilobí tan verda, clara i ampla.

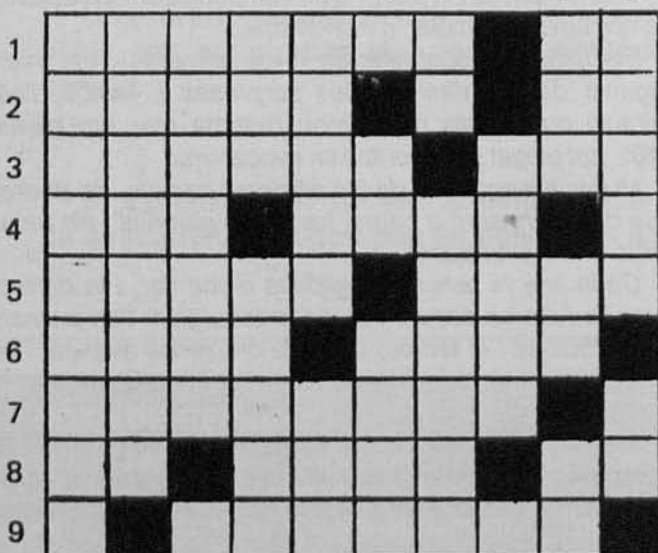
El passeig més impressionat va ésser la primera estada al veïnat de la Sarreda, ho trobava tan bonic, que ni tan sols vaig poder apreciar, com més tard ho he fet, la mala organització urbanística de la zona.

Ara, després d'un any, les apreciacions ja no són nítides, ni pures, transgiversades pel coneixement de causa, i de les persones, però, malgrat tot, considero que Vilobí no és dels llocs que cal descartar per viure-hi.

ROSA SANGLAS

MOTS ENCREUATS

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Carme Solà

HORITZONTALS: 1.— Noi petit. Campió. 2.— Denota alegria. Article capgirat. 3.— Poesia pastoril. Consonants de

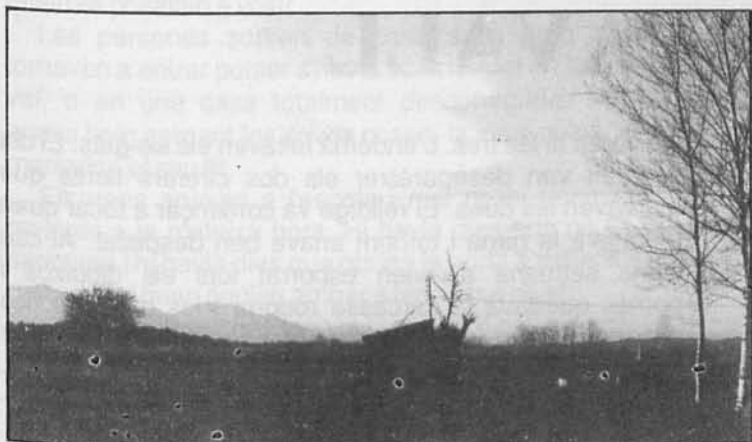
petar. 4.— Una forma del verb suar. Euga. Vocal. 5.— Cobretaula. De símbol Cr. 6.— Òrgans de vol dels ocells. Pell adobada. 7.— Panera. La primera. 8.— Anar dels castellans. Uneix per un tractat. Pronom feble. 9.— Una de rodona. Personatge còmic de la farsa italiana.

VERTICALS: 1.— Acció de prestar. 2.— Enriquir en aigua un vi. 3.— Pot ser una planta o un pàmpol, en plural. La primera 4.— Forma prefixada de cua. Existir. 5.— Un fetge que pateix. Un pronom de 3a. persona. 6.— Vocal. Símbol de la plata. Un client que ha perdut les dues últimes lletres. 7.— Pronom de la 2a. persona. Un qualcú que està ballant. 8.— Membre d'una casta índia. L'última. 9.— Que excel·leix en altura. Metall molt preuat. Símbol del níquel. 10.— Existirem. La primera i la segona juntes.

SOLUCIONS

VERTICALS: 1.— Prestació. 2.— Aiguall. 3.— Tulipes. 4.— Uro. Est. ar. 5.— FEGET. 6.— E. Ag. Cile 7.— Tu. UCULAQ. 8.— Para. U. 9.— Alt. Or. Ni. 10.— Serem. AE.
HORITZONTALS: 1.— Patet. As. 2.— Rure. U. Le. 3.— Eglloga. P.T.R. 4.— Sui. Egu. E. 5.— Tapet. Crom. 6.— Ales. Cuir. 7.— Cistella. A. 8.— Ir. Alla. Ne. 9.— Ardequi.

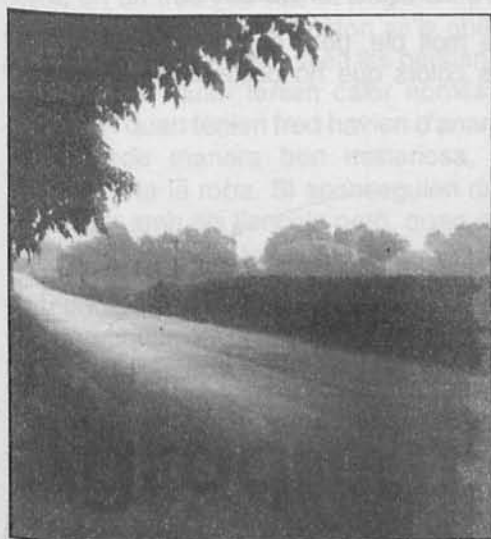
UN ESPAI NOSTRE

He mirat amb ulls d'esperit
i un calfred d'il·lusió
se m'emporta lluny...
en el temps.

Poc a poc s'esberla una rosa.

Batega fort i delerós el pit
i una munió de records
s'esmuny
...records fermes i vells.

Passen per damunt nuvolades
fent ganyotes al cel cristal·lí
tan serè...

Les nostres petites contrades
s'emmirallen i són resseguides
per raigs de llum d'infinít.

El verd grisós de roures i alzines
i sureres i matolls...?

Aquest verd constant, possessiu,
i continuat i fràgil... i enganxós...?

Aquest verd de pins...?
I aquest verd clar de sembrats
que grifollen enmig de l'hivern...?

Blau de cel bellugadís
immers profundament en l'ànima.
Sentint el xiuxieig d'orenetes i falcies
que poc a poc van engolint-se
en el tebi cap al tard...

Llavors... fosc i silenci.

Ha quedat molt lluny
la bandera allargassada i frondosa
de l'ombreig de l'Onyar...

Plàtans senyorívols i nobles
de la Tarongeta... Perfum
d'èxtasi, possessió i delectança...
Oms i lladoners...

Petits enjogassats!!

Enyor i esperança...

Freixes i verns
de les voreres
de l'Onyar de cal Tet.

Margeneres
d'un indret i un altre, i un altre...

Aigües clares
goig immens de llises i barbs.
Gorgues manses, tranquil·les,
immòbils...

Verd-alga ombrejat i fresc
suaument adormit...

Cantarella dolça i manyaga
de l'escapada
de l'aigua
per entremig del pedregam.

S'ha quedat lluny...

S'ha quedat lluny...

...lluny...

Renaixerà?

JOSEP M. CASADEVALL

I CARRERAS

Girona, 4-12-87

EL MÓN DE CAPS PER AVALL

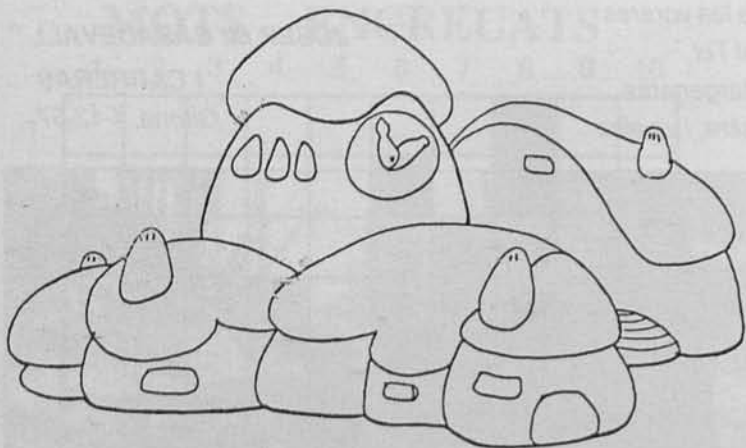
Hi havia una vegada un poblet molt petit i molt bonic que tenia un rellotge fantàstic a dalt del campanar. Era immens i molt antic. Ningú no tenia cap notícia de quan el varen fer instal·lar ni qui havia tingut la idea de posar aquella meravella allà dalt.

Tocava els quarts i les hores sempre amb sorolls diferents: de vegades eren campanades, de vegades eren músiques molt boniques, de vegades tocava fent veure que parlava, però deia coses amb una llengua que ningú no entenia tot i que tothom se l'escoltava perquè era una veu molt dolça, molt harmoniosa. No anava amb corda ni amb res que s'hi assemblés. Ningú no l'havia d'arreglar mai perquè mai no s'espallava.

En lloc de tenir-hi números hi tenia dibuixos. Així l'1 era un sol, groc i rodó; el 2 eren dos cirerers florits; el 3 eren tres llunes blaves; el 4 eren quatre nens; el 5 eren cinc núvols; el 6 eren sis gats; el 7 era l'Arc de Sant Martí amb els set colors dibuixats; el 8 eren 8 barquetes de vela; el 9 eren nou pomes; el 10 eren deu nenes jugant a corda; l'11 eren onze rellotges petits i el 12 eren dotze bruixes volant amb les seves escombres.

Al poble hi arribava gent de tot el món que venia a veure'l i a retratar-lo. Havia sortit a tots els diaris i revistes i, fins i tot, un dia havien vingut els de la televisió a fer-ne un reportatge.

La gent d'aquell poble estava molt orgullosa del seu rellotge. I encara que no sabessin qui l'havia fet construir ni quant de temps feia que tocava les hores, endevinaven que potser era allà des del primer moment que s'havia aixecat la primera pedra de la primera casa del poble.

També havien vingut a estudiar-lo tècnics d'arreu del món perquè encara no s'havia descobert quina era l'energia que el feia funcionar.

Però vet aquí que un dia va començar a anar malament. Resulta que tot d'un plegat, es varen esborrar les tres llunes blaves i el rellotge no tocava el primer quart de

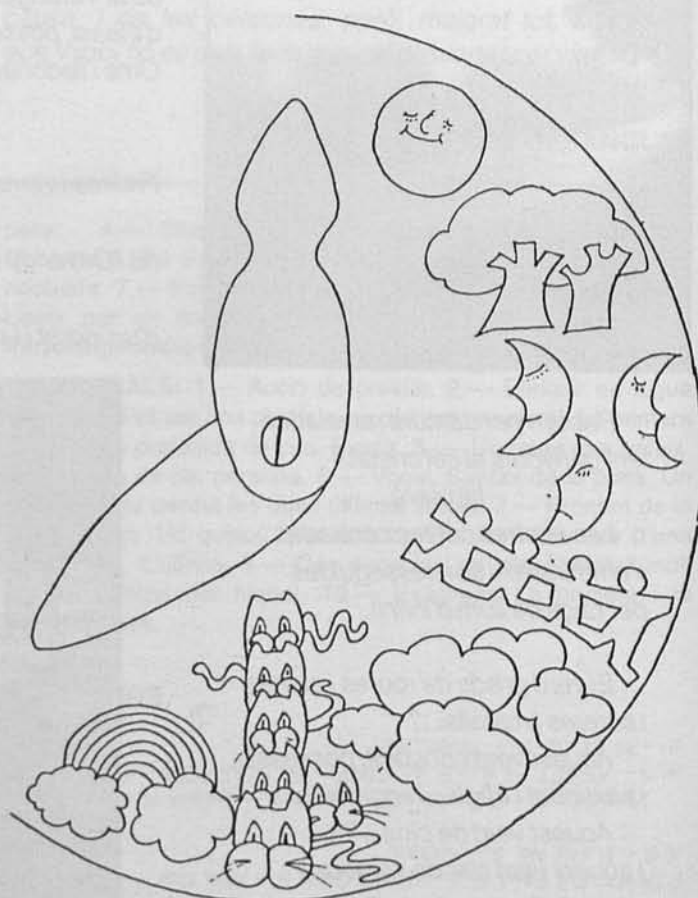
les hores ni les tres. L'endemà faltaven els sis gats. El dia següent van desaparèixer els dos cirerers florits que marcaven les dues. El rellotge va començar a tocar quan li donava la gana i tothom anava ben despistat. Al cap d'una setmana s'havien esborrat tots els dibuixos i només quedava la carcassa rodona i les dues agulles que no es movien ni endavant ni endarrera. A partir d'aquest moment el rellotge va quedar mut i parat del tot. I, al poble, varen començar a passar coses ben estranyes.

Quan algú agafava la bicicleta per anar a qualsevol lloc, en lloc de pedalar endavant ho feia endarrera.

Els nens volien jugar a pilota, però no podien perquè, així que la tocaven, la pilota es tornava de plastilina, o desapareixia, o es canviava ràpidament per una ampolla de plàstic o per un manat d'espàrrecs.

De les pomeres en treien cireres. Dels cirerers en pescaven granotes. Als pins, en lloc de pinyes, hi havia grapats de xiclets alguns dels quals eren bons però d'altres no eren res més que trossets de fang, o bocinets de sabó o botons o "caniques" embolicades.

El riu baixava molt ple, però no pas d'aigua sinó de tintes de tots els colors que ho deixaven tot ben brut i empastifat.

La gent ja no agafava els cotxes perquè de vegades, en lloc d'anar per la carretera, se n'anaven fins a un turonet que era molt a prop, i quan menys s'ho esperaven es posaven a volar.

Les persones sortien de casa seva però quan hi tornaven a entrar potser s'havia transformat en la casa del veí, o en una casa totalment desconeguda. I tothom anava boig cercant les seves coses, la seva cuina, el seu menjador, el seu llit.

Els nens anaven a l'escola i mai no hi trobaven els mestres a la mateixa hora. Hi havia dies que no es presentaven i hi havia dies que obrien la porta a mitjanit o a la matinada. I quan podien arribar a fer classe deien:

-Obriu els llibres de Llengua.

I, sense voler, els nens obrien els de Matemàtiques o els de Socials. I quan el mestre deia:

-Molt bé, molt bé, no us amoïneu, farem Socials.

... els llibres de Socials havien desaparegut i, ara sí, tenien els de Llengua a davant.

Va arribar un moment que ja no sabien ni quan s'havien de posar a dormir. Perquè, veureu: s'adonaven que s'havia fet fosc i la gent del poble, de pressa de pressa, s'anava a dormir. Però així que es posaven al llit, tots els galls del poble començaven a cantar, el sol sortia i, au, s'havia acabat la nit en un minut i mig aproximadament.

I encara hi havia més coses: si obrien la televisió, se'ls engegava la ràdio. Si posaven la rentadora en marxa, se'ls obrien els llums. Si posaven alguna cosa a la nevera, en un tres i no res es fregia o es bullia o es rostia. Quan volien trucar per telèfon se'ls obria la dutxa i quan volien dutxar-se s'abaixaven les persianes de tota la casa totes soles. Quan tenien calor només trobaven jerseis gruixuts i quan tenien fred havien d'anar amb el banyador perquè, de manera ben misteriosa, els havia desaparegut tota la roba. Si aconseguïen dutxar-se, s'havien d'eixugar amb els llençols però, quan era l'hora de fer el llit, només trobaven tovalloles.

D'ençà que s'havien esborrat els dibuixos del rellotge del campanar, el poble havia perdut totalment el nord. Era ben bé com si visquessin en un altre món, un món on totes les coses anessin cap per avall.

A més de tot això, hi havia una altra cosa molt més greu. Ningú no podia sortir ni entrar dels voltants del poble. Ja cap foraster no venia a veure el magnífic rellotge. Primer, perquè ja no era el que havia estat i, segon, perquè el poble s'havia esborrat dels mapes i la gent que en sabia alguna cosa o que hi havia estat abans, havia oblidat la manera d'arribar-hi. Així, doncs,

aquella gent es trobava ben sola en un poble on no hi havia cap cosa que anés com calia.

Un dia, va arribar un personatge desconegut. Tothom se'n va estranyar, perquè ja feia qui sap quan que no hi anava ningú. Era un home molt alt i prim que anava a cavall d'un elefant blanc.

La gent va sortir a rebre'l entusiasmada. Per fi algú havia pogut travessar la barrera misteriosa que semblava que hi havia més enllà de les pomeres i dels camps de blat de moro i havia aconseguit entrar al poble.

Li van oferir aigua però tan bon punt aixecà el càntir, l'aigua s'havia convertit en suc de rostit, molt bo però gens fresc. Li van preguntar si tenia gana i l'home va dir que sí. Van anar corrents a buscar una capsa de galetes però no van aconseguir obrir-la de cap de les maneres. Després, l'home va dir que tenia son però en aquell precís moment tots els llits del poble van començar a ballar com bojos i no va ser possible d'atrapar-ne cap. Més tard, quan tornaven a ser tots al seu lloc, a l'home ja li havia passat la son.

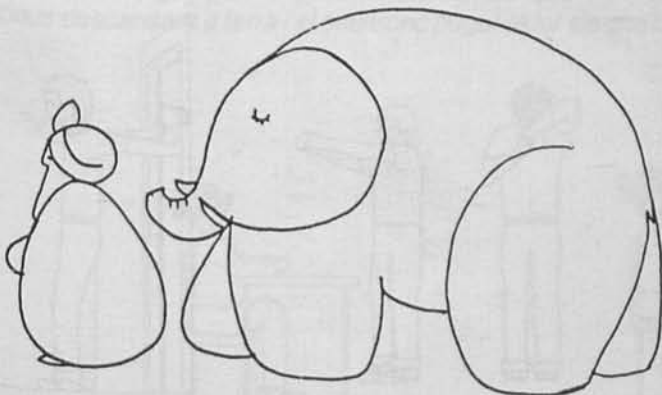
Al cap d'una estona d'estar en aquell poble de bogeria, l'home, sense dir res, va desembolicar un paquet que portava damunt de l'elefant blanc i en va treure una capsa de pintures i una bona colla de pinzells. Va demanar que li portessin una escala ben llarga. Però, com podeu imaginar, allò va ser molt difícil. D'escales ja en van trobar, ja, però així que la recolzaven a la paret se'ls tornava de paper de diari, o de goma, o desapareixia com per art d'encantament, o s'escurçava. Al final, aquell home en va pintar una a la paret amb els seus pinzells i, en acabat, s'hi va enfilar.

Va estar tres dies allà penjat dibuixant les hores del rellotge: el sol que marcava la una, els cireres que marcaven les dues, les llunes blaves que assenyalaven les tres, tot, totes les hores van ser dibuixades com abans. Quan el rellotge va estar llest, va tornar a tocar i les agulles anaven donant voltes una altra vegada. El poble va tornar a anar bé, totes les coses eren al seu lloc, hi havia el dia i la nit, les bicicletes anaven endavant i els cotxes no volaven.

El personatge misteriós va pujar a l'elefant blanc i, gairebé per primer cop, va parlar:

- El rellotge màgic del vostre poble es detura cada mil anys. Si s'ensopega que sóc a prop puc venir i adobar-lo. Però, si en aquest moment sóc lluny i ningú no em crida, el poble entra en un món on totes les coses van de caps per avall. Encara que al principi pugui semblar divertit, les conseqüències poden arribar a ser terribles. Més val que deixeu escrit tot això en algun lloc i així dintre de mil anys, qui visqui en aquest poble, quan vegi que els dibuixos del rellotge es comencen a esborrar, em cridarà i podrem refer l'encanteri.

I així és com, després que l'home va parlar, un jove dibuixant del poble es va enfilar al rellotge del campanar i, al seu costat, va dibuixar-hi un elefant blanc i l'home dels pinzells màgics. El que no se sap és si, dintre de mil anys, la gent que visqui al poble serà capaç d'endevinar, mirant aquell parell de dibuixos, que s'ha de fer venir un home que viatge a cavall d'un elefant blanc i amb una capsa de pinzells màgics quan les hores comencin a esborrar-se.

LA SALUT, UN HÀBIT

EDUCACIÓ POSTURAL

En l'últim número de la revista vam tanacar l'article: EDUCACIÓ POSTURAL, deixant pendent de concretar què calia fer per ajudar positivament en l'evolució del creixement del nen.

Abans d'exposar la nostra opció, creiem oportú resumir a nivell de recordatori, els següents principis:

L'actitud corporal, no és conscient ni voluntària, és una forma de reacció personal davant d'un estímul que el nostre cos rep constantment. Aquest estímul, ens el dóna la força de la gravetat; a causa d'aquesta gran força que ens atrau cap a terra, el nostre cos és pesant, és per això que el nostre organisme reacciona i es posen en acció els músculs, lligaments i tendons, per poder aguantar el nostre esquelet en equilibri vertical, i per poder produir moviments dins d'aquest equilibri.

Així, doncs, el punt de partida de les contraccions equilibrades del to muscular, té un origen sensitiu. El sistema nerviós, rep la informació de les sensacions que li vénen de l'exterior (sensació de pes, sensació de desequilibri, sensació de col·locació de les articulacions, etc.); és llavors que el sistema nerviós emet les ordres als músculs i els indica el que han de fer, per mantenir o moure l'esquelet d'una manera estable i equilibrada.

Si partim d'aquest concepte, veurem que l'educació de l'actitud corporal, és més un problema d'educació de sensacions, que de procurar tenir molta força muscular.

L'entorn afectiu juga un paper molt important en tot aquest conjunt de sensacions, ja que l'actitud és també un comportament: un comportament social, i un mitjà d'expressió de la personalitat profunda.

Vist tot això, creiem que podem desglossar en quatre apartats la nostra col·laboració i vigilància en el bon desenvolupament de l'actitud corporal del nen. Cal proporcionar-li:

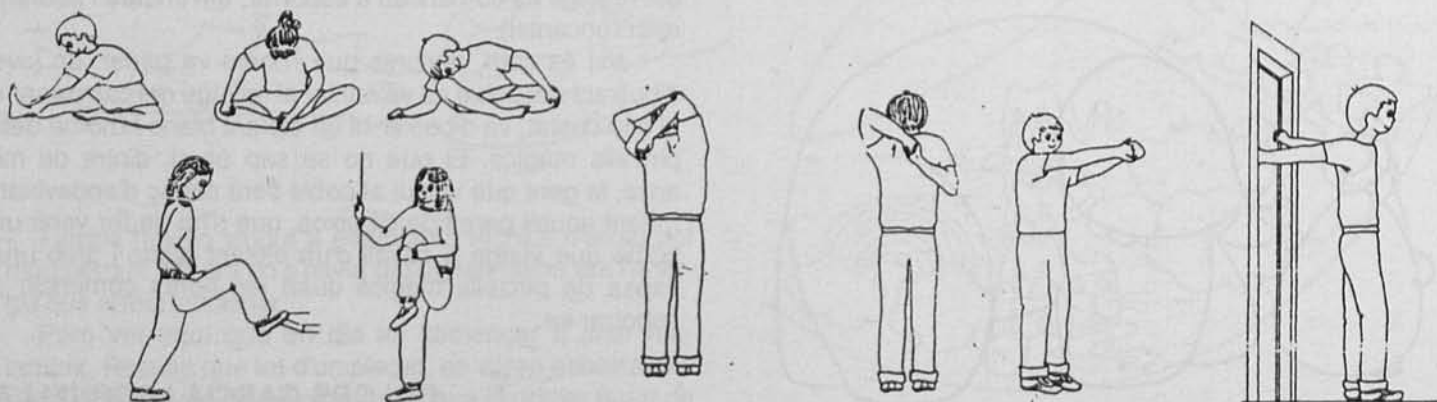
- una bona activitat postural.
- una bona activitat muscular.
- una bona higiene postural.
- un bon entorn afectiu.

ACTIVITAT POSTURAL

És convenient ajudar el nen a mantenir una bona activitat postural, en el transcurs de la seva vida normal (jugant, estudiant, etc.), incidint en:

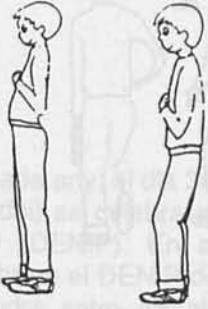
- sensació de col·locació de les articulacions (han de saber reconèixer les articulacions del seu cos i saber la possibilitat de moviment que té cada una).
- recerca del centre de gravetat (és important que mitjançant jocs i experiències, descobreixin que si la verticalitat del seu cos surt de la seva base de sustentació, perden l'equilibri).
- saber jugar a fer equilibris, per estimular el control de la seva postura.
- aconseguir una plena llibertat de moviment, sobretot en les articulacions coxo-femoral (malucs) i dels múscles.

Us proposem uns quants estiraments que poden ajudar. Cal fer-los amb suavitat, mantenint uns segons l'estirament tal com indica el dibuix i expulsant l'aire pel nas; després es deixa l'estirament mentre es fa una inspiració. S'ha de fer cada estirament fins on li sigui possible a cada u, sense voler arribar a un punt que costi molt, o bé que faci mal.

—conservar movable el conjunt de la cintura pèlvica i reconèixer el punt idoni de la seva basculació.

També us fem la següent proposta, però és molt seriosa i seria convenient adaptar-la al nen mitjançant jocs.

Juga a fer sortir molt la panxa i les natxes alhora. Després fes al revés: amaga tan com puguis la panxa i les natges. Ves alternant aquests moviments unes quantes vegades. Quin òs descubreixes que estàs fent girar?

Coloca ara aquest òs en el seu punt mitg, de manera que el teu cos s'acosti més a una línea vertical.

Amb les cames separades i els peus mirant una mica enfora, fes l'intenció d'aseura't en un tamboret i queda't en aquesta posició, tenint cura però, de que el tronc segueixi estant perpendicularment vertical en referència al terra

Mantenint aquesta posició, fes:

- el moviment anterior amb la panxa i les matges.
- Passa el teu pes, primer sobre d'un peu i després sobre de l'altre, però sempre mantenint el teu tronc vertical i el dos peus contactant en el terra.
- Prova fins on pots ajupir-te sense perdre la postura del teu tronc.

—reconeixement i domini de la respiració: ha de saber distingir la respiració diafragmàtica (inflant i desinflant la panxa) i la respiració costal (inflant i desinflant el pit).

ACTIVITAT MUSCULAR

Cal fer treballar la musculatura en diferents postures, diferents llargades, diferents ritmes, etc., per poder mantenir les seves qualitats i funcions. Tot això s'aconsegueix mitjançant:

- El joc (és convenient que els nens juguin molt a l'aire lliure).
- L'esport (és molt aconsellable que el nen practiqui algun esport).
- Moviments gimnàstics (no hem de confondre l'esport amb la gimnàstica; encara que es practiqui algun esport, és necessària la pràctica de la gimnàstica per poder tenir el cos preparat per fer esport).

HIGIENE POSTURAL

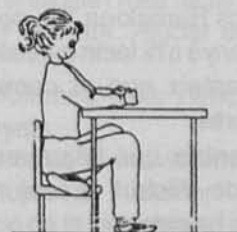
Podem vigilar la higiene de la postura en els següents apartats:

Asseguts.- S'ha de tenir el seient i la taula a mida. Si no és possible, s'han de buscar recursos.

S'ha de tenir en compte:

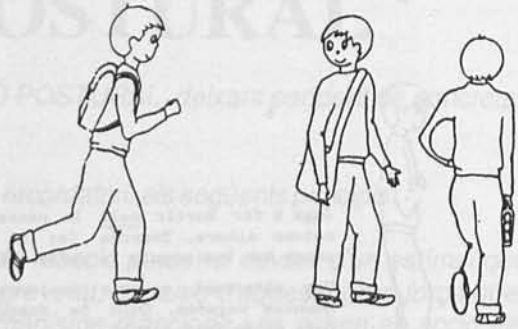
—que la taula no sigui tan alta que obligui al nen a ajupir-se molt. Ni tan baixa que l'obligui a tenir els braços molt enlairats.

—que els genolls no quedin més baixos que els malucs; si queden més enlaire no hi fa res mentre puguin tenir els peus descansant a terra i el seu tronc pugui estar en una bona postura vertical.

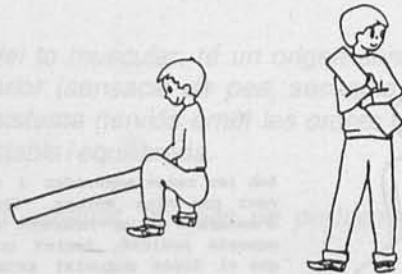

Drets.— S'ha de procurar que aprenguin a repartir el seu pes sobre els dos peus.

- Per portar pesos:
- millor que es portin penjats a l'esquena.
- repartir el pes als dos costats.
- canviar el pes d'un costat a l'altre.

- Per aixecar pesos:
- utilitzar la força dels braços i les cames.
- no fer-ho amb l'esquena.
- acostar-se el pes el més possible al cos.

Al llit.— És millor dormir en un llit dur i sense coixí.

ENTORN AFECTIU

És necessari que el nen trobi al seu entorn, un clima que li proporcioni tranquil·litat i seguretat afectiva, molt allunyada de por i de repressions.

És possible que en alguns nens quedi reflectit en la seva postura l'angoixa viscuda per la preocupació dels estudis, exàmens, puntuacions escolars, etc.

DOLORS GUILLAMÍ

**PEDRA TOSCA
EL TAULER DE DESMENTIMENTS**

Es desmenteix que es pensi incloure en el pla especial de protecció de la Crosa els carrers del Montseny, Pirineus, Selva i d'altres, encara que la qualitat de cràters i de tosquia existents ho pugui fer pensar.

Es desmenteix que el desbordament del Grebolosa, la passada tardor, fos feta exprés per provar com quedaria el poble convertit en una Empuriabrava de la Selva.

Es desmenteix que d'uns anys cap aquí tots els mossos del Municipi siguin objectors de consciència. Que no facin festa de "quintos" no vol dir que no vagin a la mili.

Es desmenteix que la construcció de l'embassament de can Borra sigui pensat per fer-hi les proves de rem als Jocs Olímpics Barcelona '92, però no es descarta que en un futur no llunyà s'hi facin curses de motonàutica.

Es desmenteix que el correu vagi millor: continuen arribant factures.

Es desmenteix que l'Ajuntament de Reus hagi llogat els grallers de Vilobí i el conjunt "les nostres veus" per fer ploure. No ha calgut.

ACUDITS A L'ABAST

JORNADES SOBRE LA PAU I LA NO-VIOLÈNCIA A L'ESCOLA

Cada any, el dia 30 de gener (aniversari de la mort de Gandhi) se celebra el DIA DE LA NO-VIOLÈNCIA I LA PAU (DENIP). En aquesta jornada, les escoles que celebrem el DENIP desenvolupen diferents activitats per difondre entre els alumnes l'esperit d'amor, pau i no-violència.

Així, doncs, educar per la Pau ha estat un dels objectius principals que ens ha mogut a celebrar unes jornades d'aquests tipus a la nostra escola.

Les activitats que hem realitzat han estat les següents:

-Debats i diàlegs a les assemblees de classe sobre alguns aspectes de violència que es donen a la nostra societat i a la nostra escola en particular. Les conclusions de cada classe es varen exposar i recollir en una reunió de delegats.

-Realització i exposició de treballs literaris i de plàstica sobre aquest tema. Es prendrà part en el Concurs Literari i d'Arts Plàstiques convocat per Justícia i Pau.

-Organització d'una conferència sobre el tema: VIOLÈNCIA I SOCIETAT a càrrec de Salomó Marquès, president de Justícia i Pau.

-Com a cloenda d'aquestes jornades, vam fer un acte simbòlic que consistia en una cremada de dibuixos, paraules i objectes contraris a la Pau i a la No-Violència.

COMISSIÓ DE FESTES DE L'ESCOLA

Conclusions a les quals arriben els delegats de curs, en assemblea realitzada el propassat 30 de gener:

Hi ha un criteri unànim de la presència de violència en el medi escolar. Bàsicament i a grans trets s'observen dos blocs de situacions violentes o que la generen. Cal assenyalar que s'ha arribat a un grau de valoració, que ha permès destriar les agressions anomenades verbals.

1.- Observen que hi ha violència quan hi ha baralles entre nens, quan es fa ús de la superioritat física o intel.lectual per fer el que un vol.

2.- Quan predominen les amenaces i els insults.

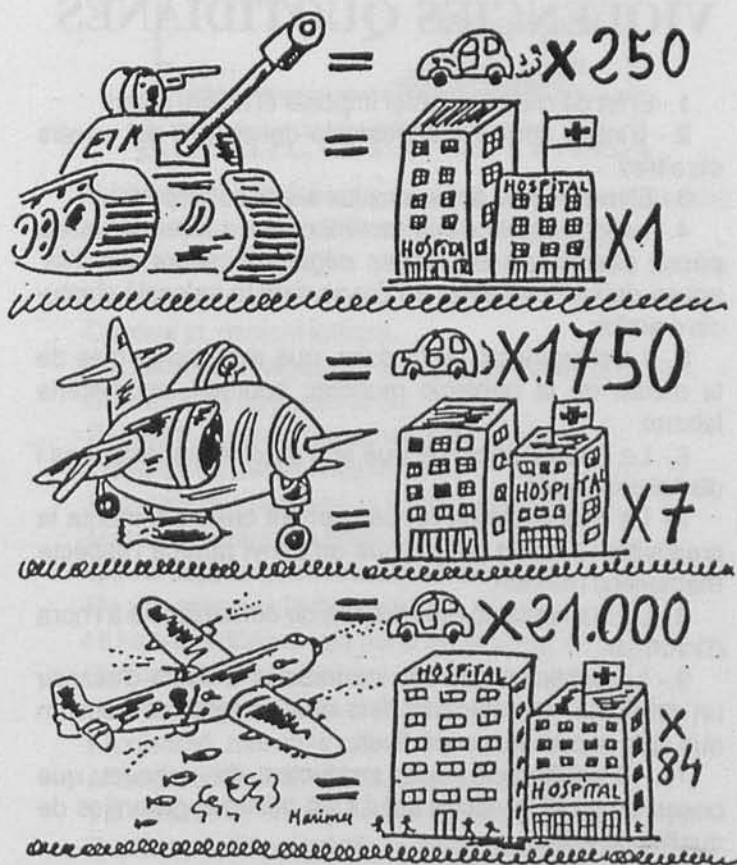
3.- Quan es margina en raó de ser diferent. A vegades per no destacar com estudiant, en d'altres per manifestar alguna mena de diferència física. Aquesta marginació pot arribar fins a la burla i el ridícul col.lectiu.

4.- Quan no se segueixen les normes de convivència marcades.

5.- Quan es vol resoldre una situació amb crits.

6.- Quan no se saben valorar les petites coses positives, tot i no ésser considerat un bon estudiant.

7.- Quan es falta el respecte. Cal també respectar el material que no és d'un. Aquest respecte s'ha de mantenir en les relacions alumne-alumne, i també en la d'alumne i mestre.

8.- Les actituds violentes de l'adult en les maneres de dir o fer, com per exemple cridar excessivament en lloc de parlar.

9.- No fer cas dels problemes dels nens, provoquen situacions violentes en agafar-se la justícia per la seva banda..

Contràriament proposen que:

1.- No es castigui tant. Hi ha d'altres mitjans.

2.- Cal millorar el respecte mutu. Admetre les conductes diferents i opinions dels companys.

3.- Evitar el crit. Parlar per ajudar.

4.- Esforç de tots per fer bé les coses.

5.- No imposar-se pel sol fet d'ésser més gran o més intel.ligent.

6.- Escoltar més.

7.- Preocupar-se per les coses col.lectives.

8.- Normes més comprensibles i més fàcils de complir.

9.- Ajudar el company diferent. Ajudar el que no sap tant.

10.- Escoltar els problemes dels nens. Evitar que callin per la por de ser renyats.

En conclusió, admeten que hi ha violència a l'escola, però que també n'hi ha a l'exterior. Tots poden col.laborar en la disminució de la violència.

EL CAMÍ PER LA PAU

VIOLENCIES QUOTIDIANES

- 1.- El fet de cridar per voler imposar el nostre criteri.
 - 2.- L'insult com a manifestació del nostre odi envers els altres.
 - 3.- El menyspreu de no escoltar si ens estan parlant.
 - 4.- La concepció de la família com un sistema on els pares exerceixen un poder oligàrquic sobre els fills, sense deixar-los opinar en casos com la selecció d'estudis o amics.
 - 5.- La marginació de la dona, que representa més de la meitat de la població mundial; sobretot, en matèria laboral.
 - 6.- La discriminació de què són objecte les lesbianes i els homosexuals.
 - 7.- La concepció de l'ensenyament que no fomenta la creativitat i l'espert crític, i que en canvi reforça l'aspecte memorístic i rutinari.
 - 8.- La manipulació dels mitjans de comunicació a l'hora d'informar.
 - 9.- La publicitat que ens condiona a l'hora d'escollir un producte, emmarcada dins una societat de consum que crea necessitats supèrflues.
 - 10.- L'adulteració dels productes de consum que posen en perill la nostra salut i les mínimes garanties de qualitat de vida.
 - 11.- La contaminació en qualsevol de les seves expressions: l'atmosfèrica -en l'aigua dels mars i els rius-, l'ambiental -sobretot en paratges naturals- l'acústica -que fa augmentar-nos els nervis i minvar la paciència-, la visual -amb accions arquitectòniques i urbanístiques impropcedents-, l'olfactòria -produïda pel fum de les fàbriques...
 - 12.- La pressió que exerceixen alguns empresaris o encarregats -amb les armes d'amenaça d'acomiadament, etc.- damunt l'obrer ras i que li provoquen els efectes lògics de treballar sota un règim de por.
 - 13.- La imposició d'una llengua i unes tradicions alienes en un territori amb llengua i costums propis.
 - 14.- L'enfocament de l'ensenyament de la Història basat en les guerres i que oblidia que els qui veritablement la fan són els homes.
 - 15.- Les agressions dels sistemes polítics que basen el seu poder en la violència institucional o obliden els sectors més desatesos de la societat (barraquisme, atur, analfabetisme...).
- Malauradament, aquesta llista pot allargar-se gairebé indefinidament. Us convidem a completar-la per tal que reflexioneu entorn de la multiplicitat de formes -de vegades molt subtils i quasi indescobribles- en què se'ns presenta la violència quotidianament d'una manera absurdament legítima per a la nostra societat.

SOBRE LA PAU

A Ernesto Guevara

De vegades la pau
no és més que por:
por de tu, por de mi,
por dels homes que no volem la nit.
De vegades la pau
no és més que por.

De vegades la pau
fa gust de mort.
Dels morts per sempre,
dels que són només silenci.
De vegades la pau
fa gust de mort.

De vegades la pau
és com un desert
sense veus ni arbres,
com un buit immens on moren els homes.
De vegades la pau
és un desert.

De vegades la pau
tanca les boques
i lliga les mans
només et deixa les cames per fugir.
De vegades la pau.

De vegades la pau
no és més que això:
una buida paraula
per a no dir res.
De vegades la pau.

De vegades la pau
fa molt més mal;
de vegades la pau
fa molt més mal.
De vegades la pau.

RAIMON

Les conclusions dels escolars no han de quedar estancades al seu entorn, són perfectament aplicables a la vida quotidiana de tothom.

1.- Hi ha més violència generada per la superioritat intel·lectual o econòmica, que no pas per la superioritat física.

2.- L'agressió verbal farcida d'amenaques i insults és molt habitual i fins i tot quotidiana per nosaltres.

3.- En general som selectius i marginadors amb els altres. No cal anar gaire lluny per escoltar o explicar acudits sobre els negres.

4.- Violència és també no seguir les normes de convivència com per exemple saltar-se les normes de circulació.

5.- Un recurs fàcil, són els crits, hom pot pensar que per cridar més imposarà als altres els seus criteris. És fàcil trobar debats televisius de caire violent.

6.- Trobem en el nostre entorn una manca de respecte tant a persones, el respecte entre veïns, a les autoritats, com a les coses públiques, les quals malmenem.

8.- Moltes vegades hem vist com el més fort s'imposa al dèbil.

9.- Agafar-se la justícia per la seva banda, com la llei del Talió, és clarament una situació violenta.

Països productors i exportadors d'armes.

Països on hi ha hagut guerres des de 1945.

LA PAU

La PAU no és senzillament l'absència de guerra.

Milions de persones, estan patint quotidianament situacions que, sense poder-se incloure en les conseqüències d'una guerra són igualment terribles.

El subdesenvolupament en general, la fam en situacions extremes, la discriminació social, sexual o qualsevol altra mena, la repressió política o la indefensió davant la justícia es poden donar en països que estan "en pau", però són realment la PAU?

La pau, com a valor absolut, només es pot fundar en la idea que les relacions entre els homes són relacions entre iguals.

Si partim de la base que treballar per la pau vol dir treballar per la justícia, tota persona compromesa a fer el bé, està treballant per la pau.

Per tant, qui encamina la seva lluita contra la misèria humana, l'egoisme, l'afany de poder, el consumisme, la passivitat... està construint la pau.

REFRANYER CATALÀ

El refranyer català és ple de dites que ens aconsellen o desaconsellen sobre diferents aspectes de la vida.

Tria d'aquesta llista els que aconselleries i els que no per una bona convivència.

- Content jo, content tothom.
- Cadascun tira l'aigua al seu molí i deixa sec el del veí.
- Brams d'ase no pugen al cel.
- Perdonar el dolent és fer mal a la bona gent.
- Quants més serem més riurem.
- Pica més que l'escorpi, la llengua d'un mal veí.
- Massa fruit trenca la branca.
- Qui no escolta la raó, escolta el bastó.
- De xiquet es cria l'arbre dret.
- Hi ha qui et dona un gla per a fer-te cagar un roure.
- Què fan els infants? el que veuen fer als grans.
- On en mengen dos en mengen tres.
- El pobrissó, mai no te raó.
- Al caigut dona-li la mà i ell després t'ajudarà.
- Val més tornar-se roig de vergonya que groc de ràbia.
- Qui té la paella pel mànec fa anar l'oli allà on vol.
- Primer són les dents, que els amics i els parents.
- Qui mal no fa, mal no pensa.

SÍ

NO

1.-	10.-
2.-	11.-
3.-	12.-
4.-	13.-
5.-	14.-
6.-	15.-
7.-	16.-
8.-	17.-
9.-	18.-

VIOLÈNCIA I SOCIETAT

Resum de la conferència d'en Salomó Marquès, de Justícia i Pau, celebrada a les escoles de Vilobí, en la setmana de la Pau i No violència sobre el tema.

El Director de les Escoles, n'Angel Girado en féu la presentació, va anunciar el diàleg final que fou un bon complement a la xerrada del conferenciant.

Seguidament va parlar en Mon Marquès, que agrai la presència i l'interès mostrat pels assistents en ser un tema de relació amb l'escola, i per tant d'actualitat.

Va comentar el fet que de l'escola tothom es veu amb cor de parlar-ne, tant els interessats, pares i mestres, com l'altra gent, i que tots tenen solucions a problemes que s'hi puguin plantejar; ara bé, sembla que encara som força lluny d'establir el lligam que hauria d'haver-hi entre l'escola, els pares, i la societat o poble que actua, que si bé es van unint, de moment encara caminen separades. D'altra banda, a l'escola cada dia se li demana més, que si educació sanitària, vial, física, sexual, musical, etc., però com que els horaris són els mateixos, els continguts dels programes que s'han de donar cal fer-los amb més intensitat.

Tot això passa en una escola que està canviant. Que a més de donar instrucció, ha de donar valors, actituds i pautes de comportament propis d'una escola inserida en una societat democràtica: la nostra, l'actual; que es pot considerar una societat democràtica més o menys perfecta, però democràtica al cap i a la fi. Aquests valors venen es defineixen en els preàmbuls de la Constitució i de l'Estatut, on se'ns parla de Llibertat, Justícia i Drets Humans, i valors definits per institucions internacionals com l'ONU o la UNESCO que ens parlen, entre d'altres, de la PAU.

Sobre aquest valor de la PAU se'n parla molt a tot arreu, al temps d'en Franco ja s'en parlava (recordeu els "25 años de paz"), però és ara que s'observa un canvi lent a les escoles, fruit del treball dels mestres convençuts que a l'escola s'han de fer caps ben fets, és a dir amb instrucció útil per a la vida, i no caps plens de saviesa fins a vessar per les orelles, però que de tanta que en tinguin després quedin bloquejats i no en treguin profit. Aquest canvi d'actitud l'observo veient els murals tant d'aquesta escola com d'altres que he visitat, i es bo que la mainada tingui sensibilitat sobre aquest tema de la Pau.

La proposta de treballar el tema de la Pau i No Violència va sorgir en una trobada de mestres a l'Escola d'Estiu de Girona, on es va constatar, per experiències pròpies, que hi havia violència a tots els nivells de relació dins la mateixa escola; va semblar de celebrar en el període entre l'aniversari de la declaració dels Drets Humans (8 de desembre) i el de la mort d'en Gandhi (30 de gener), unes jornades de la Pau, i a moltes escoles s'ha fet així. Això vol dir que són unes escoles que prenen consciència, que van canviant, i que a més de instruir, eduquen i inculquen valors.

La societat també canvia, i ho fa molt i molt ràpidament, per exemple: els nens veuen una mitjana de tres hores diàries de TV. Molts nens no es recorden de l'entrada de la TV a casa seva, això vol dir que han nascut

amb aquesta ja a casa. La T.V. és un aparell que per si sol és neutre, però que pot esdevenir positiu o negatiu segons l'ús que se'n faci. Així, doncs, la mainada de l'escola actual (i amb això ben diferent de la de 25 anys fàcils i ficticis que vénen de la T.V., on tot és maco i tot acaba bé. En una pel·lícula que dura una hora es planteja un tema i se li dona sol·lució, i en la vida aquest mateix tema és molt més llarg i complicat. Per tant, la societat amb T.V. canvia, i de retruc fa fer-ho a l'escola.

Uns altres temes de la societat canviant: l'atur, amb tres milions que busquen feina i que genera tensions familiars i moltes vegades que rep de retruc són els nens. Les separacions de parelles que ara no jutjo, però que es constata que porten seqüeles en les relacions amb els fills. Els maltractaments familiars que és tema d'una certa premsa. Les nostres comarques amb negres i nord-africans que vénen per guanyar-s'hi la vida. Es veu clarament que la societat canvia, que es diferent de la de 25 anys enrera i això també té influència sobre l'escola.

La societat, globalment parlant, és agressiva; i aquí podríem parlar del paper dels mitjans de comunicació, el que se'n pot treure de la lectura dels títols i portades dels mitjans de comunicació és que la societat és més violenta del que realment és, i és que moltes vegades no acaben d'aprofundir en la notícia, perquè demà ja hi altres temes que ocupen el lloc dels d'avui, llavors les notícies esdevenen parcials i superficials. Penseu que si es volgués fer la història del país basant-se en els diaris, no reflectiria ni de bon tros la realitat, seria una història parcial. Ens dóna idea de la violència a la societat l'èxit de la pel·lícula les com ara "Rambo" i "La jaqueta Metàlica".

També es pot parlar de la societat manipulada; la primavera no arriba quan volem, sinó quan vol "El Corte Inglés", que a través de la seva propaganda ens fan vestir com volen o que ens fan menjar "Hamburguesas i Macdonals"; és a dir, que si no som crítics envers la publicitat, acaba dominat-nos. Pensem que les joguines que es venen per Reis són els models decidits pels fabricants en una fira que fan a València. La societat crea nous ídols: les motos i la dèria que hi té el jovent, i és que la moto vol dir mobilitat, llibertat, relació, independència, o sinó fixeu-vos amb l'impacte de proves com ara el Ralli París-Dakar i el Ralli Costa Brava.

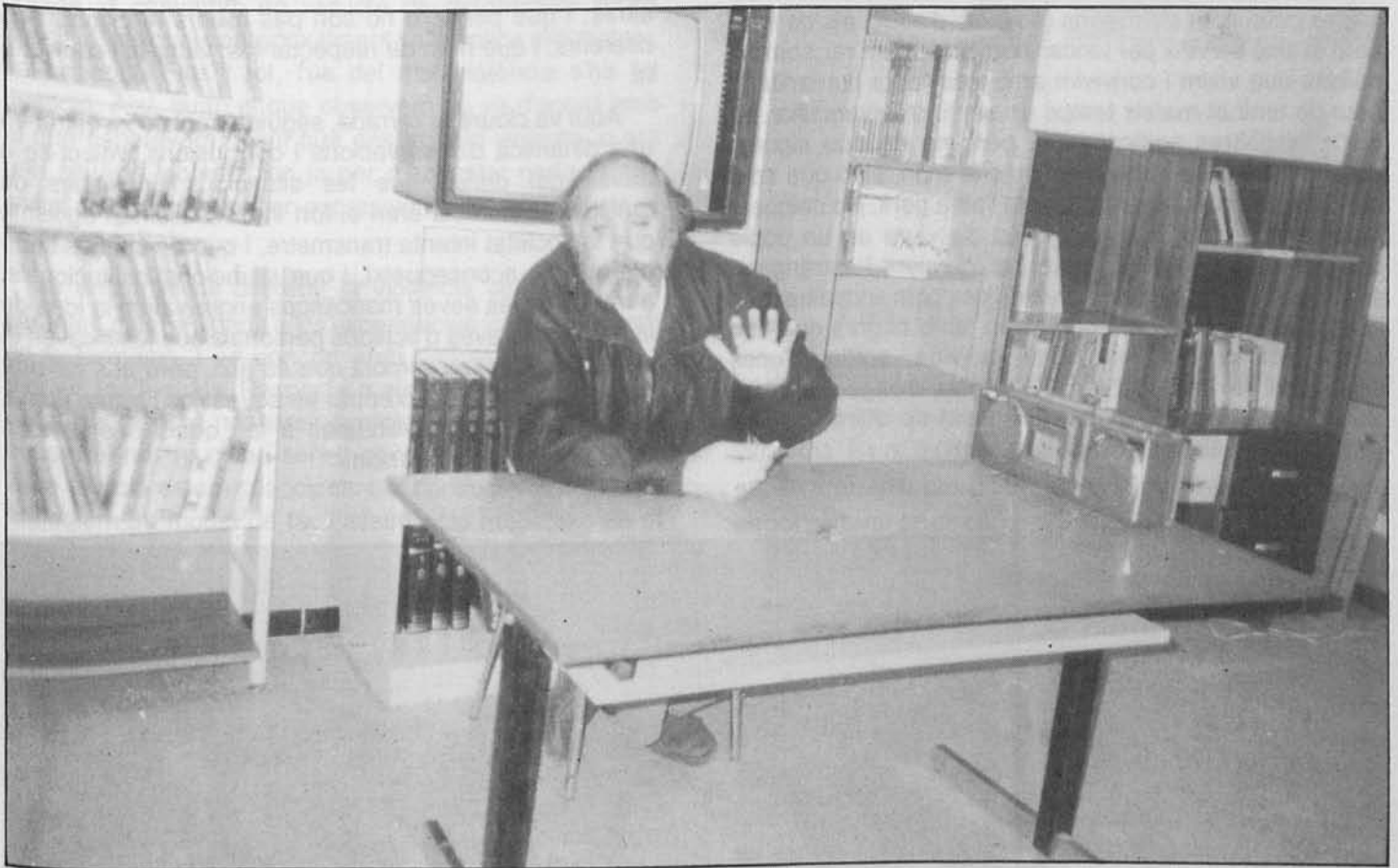
Val a dir que és una societat amb profundes contradiccions, d'una part es manifesta que el nivell econòmic va pujant i és cert, però per l'altre, Càritas (amb dades més fiables que les del Govern) diu que vuit milions de persones a l'estat espanyol no arriben als nivells mínims per viure amb decorum. L'any passat a Barcelona es féu una campanya amb el lema: "Aquí hi ha fam", que va enganxar a contrapeu a tots els partits polítics, no els va agradar gaire aquest tema i de seguida s'ha tapat. Aquest fet de la fam al nostre país (un milió dels sis milions, i d'això sí que les campanyes no en parlen), amb bosses de gana material, fa sorgir el concepte del quart món; fins ara hi havia el tercer món, que era la fam a l'Índia o a l'Àfrica, però és que ara és pot comprovar a Barcelona, Girona, i en general als voltants de les

ciutats l'existència de misèria i pobresa. I ja no parlem de les persones grans que viuen i moren soles.

Què podem fer nosaltres per reduir aquest component de violència i agressivitat que comporten els canvis socials abans esmentats?. Els castellans diuen: "Tu y yo seamos buenos y así habrá dos pillos menos". Això de portar-se bé i ser bon noi, és una solució parcial, pot ser una manera d'evadir-se del problema. N'hi ha d'altres que davant d'aquests fets i situacions, diuen: És que és tan gran el problema que nosaltres no podem fer-hi res, o bé: Què podem fer davant d'això que passa molt lluny?. Aquesta actuació encara és pitjor, és la manera egoista de no afrontar els problemes perquè no els tenim a prop o són molt lluny.

Es poden fer coses positives, només cal ser valent, ja se n'han fetes i cal fer-ne més; pensant en el fet de la relació entre pares i escola, el primer que ens cal és un

A l'escola el mestre en sap més, i té més preparació tècnica i pedagògica, però ha d'acceptar que hi ha persones que pensem diferent, i el que no li cal fer és imposar-se amb crits, els càstigs o amenaces, cosa que per altra banda també pot ser que fem a casa. Això d'imposar l'autoritat a través del poder és una de les coses que els nens constaten de l'escola i he tingut ocasió de comprovar-ho en una visita que vaig fer a una escola precisament també amb motiu del tema de la Pau, veient com entraven els alumnes acompanyats pel mestre a la sala on farien la xerrada, ja endevinava amb quin tarannà els tractava el mestre. Aquestes actituds de la violència també es donen en la vida ordinària: poder polític, civil, militar, policíac, religiós, etc.). Llavors el que li cal al mestre, i a nosaltres també, és saber donar raó de les coses amb els qui pensen diferent, confrontar idees, i acceptar-ne, reconèixer que altres opinions igualment

canvi d'actitud personal, pensar que ha d'haver-hi una actitud democràtica de la vida, perquè vivim en un país democràtic, més o menys, però democràtic. Vol dir acceptar que hi ha gent que pensa diferent de nosaltres, amb els quals podem i hem de conviure, i que a vegades no tenim raó. Aquests que pensen o actuen diferent de nosaltres poden ésser els nostres fills, i precisament perquè estem en una societat que canvia tan de pressa com hem vist abans, són diferents de nosaltres, no són millors ni pitjors, sinó diferents, amb uns altres valors i altres postures davant de fets de la vida. Llavors ens cal saber respectar aquestes diferències, evitant situacions de la violència, dictadura o autoritarisme, perquè aquestes actituds radicalitzen postures i no solucionen la convivència, i si això es té present a casa també cal practicar-ho a nivell d'escola, el poble o barri, i treball, de club, etc.

vàlides són i poden ésser diferents de les nostres; i el que és fonamental en el cas dels nens, que tenen l'ull viu, és que siguem coherents entre els que diem i el que practiquem o visquem, perquè els nens són molt sensibles envers les actituds dels pares i mestres, i tenen el sentit de la justícia molt més afinat que nosaltres.

Hem d'estar atents, canviar les nostres actituds i tenir una postura crítica envers la societat en general (societat que hem dit que era canviant, agressiva i violenta). Si mirem la T.V. perquè hi és, i ignorar-la seria fer l'estruç, que la vegin críticament, que no s'ho empassin tot, cal que els adults els ajudem a reflexionar i eixamplar l'horitzó limitat i interessat de les notícies que es poden donar. És bàsic si es toca el tema de la Pau, la justícia, la fam i les guerres de no caure en el parany de dir que com passen molt lluny (Xile, Afganistà o Etiòpia) podem actuar-

hi poc, cal fer-los-hi adonar que les situacions injustes es donen a casa nostra i que davant d'aquestes no ens cal callar com uns murrís, hem de descobrir i els hem d'ajudar a descobrir que realitats de violència també n'hi ha a casa nostra.

Enmirar els murals de l'escola, molts fan referència a situacions entre els EUA i la URSS, les situacions de tensió i violència es consideren en sentit horitzontal: entre Orient i Occident; i cal canviar aquesta idea, la injustícia és entre el Nord, ric i el Sud, pobre; en sentit vertical. Els EUA i la URSS s'aprofiten de les riqueses dels països més pobres i els oprimeixen a través d'un ordre econòmic, que genera injustícia, tensions i violència. El fet de la injustícia per l'economia és dóna entre estats, entre empreses, entre col·lectius socials (amos, obrers) i fins i tot dins la mateixa comunitat (barri, poble, etc.).

Cal acceptar i conèixer críticament la pluralitat del nostre país, som sis milions (amb els d'aquí i els de fora) però si això serveix per tancar-nos, malament rai; som sis milions que vivim i convivim amb tota l'altra humanitat, i hem de tenir al mateix temps un sentit d'universalitat, és a dir: Nosaltres som catalans, però no és que siguem catalans i que no hi hagi res més al món, sinó que som catalans junt amb la resta de tota l'altra gent. No caiguem en comportament racisme. El fet de viure en un poble ens pot ajudar a veure que hi ha forasters i estrangers, però que tenen anhels i desitjos com nosaltres. A l'Empordà i el Marèsme ben arran, amb negres que han vingut per viure i guanyar-se la vida, sortint d'unes situacions de violència en el seu país d'origen a causa d'un ordre econòmic injust, i pensem de quina manera els acceptem, els ajudem i els explotem.

Hem dit que la societat canvia, cal que ho faci en l'aspecte positiu de respectar i conèixer altres persones, cal que a nivell d'escola, o de poble i de comarca, o més en general si cal, es fomentin i es desvetllin activitats o jocs de tipus cooperatiu, de grup. He vist a la TV que s'organitzava un joc compartit, ben diferent de concursos competitius que sovint ens munten, i és que del que es tracta no és de guanyar, sinó de viure, i viure amb contacte amb els nostres veïns, sense ignorar-los ni girar-los-hi l'esquena per causa de raça, llengua o economia (tres causes ben freqüents).

Entre els nens hem de fomentar jocs de grup i de participació, joguines que no siguin bèl·liques. En definitiva el que ens cal és pensar que som plurals, som persones diferents amb diverses maneres de pensar i actuar i això a tots els nivells: a la família, al veïnat, a la feina, al poble, amb els del poble i amb els forasters i estrangers, que són i poden ésser diferents de nosaltres, i que per això no són pas millors ni pitjors, sinó diferents, i que hem de respectar-los, viure-hi i conviure-hi.

Aquí va cloure la xerrada, seguidament es va entrar en una dinàmica d'observacions i conclusions, veient-se a través del diàleg que les situacions originàries de tensions i violència eren el fort individualisme i egoisme que la societat intenta transmetre, i que a vegades sembla que ho aconsegueixi, i que situacions institucionals, a través de les seves mancances engreixaven la idea de la reacció a través d'actituds personals que justificaven la violència. A voltes sembla que és així, però ens cal una dosi de valentia per no entrar en aquest joc i actuar com a persones cultes i civilitzades a les quals ens pertoca viure amb pau i no violència.

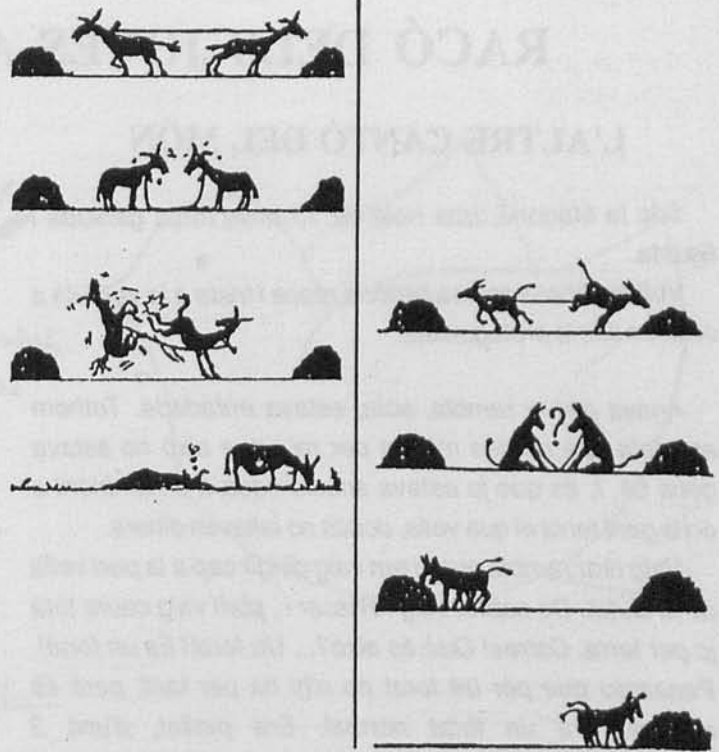
EDUCAR L'AGRESSIVITAT?

Per violència el diccionari ens parla de coacció física o moral exercida sobre una persona per tal d'obligar-la a una determinada acció o omissió. Fer-li fer una cosa per força. Que utilitza la força i no mètodes pacífics, en la llei, la justícia, ...etc. Agressivitat. De la definició, se m'acut també que la violència és una manifestació no obligatòria de la qualitat humana o condició de l'espècie que roman en estructures arcaiques de la personalitat com a expressió històrica de la supervivència. Un estudi més sociològic ens portaria a l'anàlisi dels desencadenants de la violència actual. No obstant això, l'agressivitat es considera una qualitat desitjable en una societat plena d'entrebancs en la qual cal guanyar, costi el que costi, per damunt de totes les dificultats. I per si això no ens agrada la convertim en reducte de determinats grups associats, als quals paradoxalment se'ls aplica allò mateix, vet-ho aquí. Fins i tot, l'ús del mot violència s'ha fet quotidià. Així, quan el que observem no va d'acord amb el que esperàvem, diem que ens trobem violents, o era una situació violenta, no ja per manifestar certa agressivitat implícita, sinó per expressar solament disgust, o poca naturalitat.

Ja en un nivell diferent, la violència com a tret del caràcter, estaria lligada a les experiències viscudes al llarg de la formació, i en concret amb dèficits educatius i a models inadequats. Respecte a això, hauríem de pensar de quina manera nosaltres exercim l'autoritat. Quan imposem el nostre criteri sense donar lloc a alternatives i lliure elecció estem coaccionant la conducta dels altres i projectem un model de fàcil assimilació i repetició en el nen. A l'altre extrem, no exercint-la —deixant fer—, suposarà un abandó que impedirà l'estructuració de la pròpia conducta precipitant l'aparició de conductes no apropiades, entre d'elles l'agressivitat.

Finalment voldria referir-me a com l'educació de l'agressivitat pot ajudar en la realització positiva del nen. Aquest, des de petit manifesta conductes globals de satisfacció, insatisfacció, lligades a necessitats fisiològiques que cal satisfer. Més endavant estarà sotmès a un munt de prohibicions en activitats bàsiques per aprendre —és la típica expressió del ... nen no toquis això—, que generaran agressivitat, que haurà de reprimir. Sembla que no és bona l'eliminació absoluta d'aquesta violència ja que els qui defensen insisteixen sobre la importància que té de cares a superar una dificultat o un obstacle que impedeixen la realització com cal de la persona. S'insisteix en la coneguda expressió que "totes les masses piquen", i que la moderació passa per la regulació de camins per on satisfer l'agressivitat acumulada. Aquestes alternatives poden ajudar a ésser més independents, més sociables, més realitzats, encara que es continuï utilitzant el terme "agressiu" amb finalitats poc transparents i poc lloables.

ANGEL GUIRADO I SERRAT

ÉS JUSTA LA NO-VIOLÈNCIA?

Per als qui vivim en una societat més o menys lliure o justa ens pot ésser relativament fàcil defensar la no-violència i un món utòpicament pacífic; i ens podem esparverar amb raó quan veiem la violència gratuïta que es pot generar en un camp de futbol.

Però, què passa quan la lluita agressiva és l'única manera de sobreviure com a persona, raça o poble?

És just, per exemple, demanar a un Palestí que no sigui violent quan no pot viure a la seva terra, quan converteixen en erma la terra que han conreat durant generacions?

És just demanar a un sud-africà que sigui pacífic davant la vexació que pateix des de fa tants anys?

Arreu del món hi ha incomptables actes d'injustícia i d'imperialisme; ésser excessivament mesells potser només afavoreix l'opressor.

Lògicament el pacifisme i el desarmament són positius; com menys mitjans de destrucció i coacció hi hagi més difícil serà que qui es cregui més fort pugui imposar la seva raó.

Eradicar l'agressivitat en la persona humana possiblement seria tan negatiu com defensar la violència com a única sortida. No oblidem que la història està plena de lluites, moltes d'absurdes i injustificables, però algunes de necessàries i alliberadores.

ALBERT SALA I VALLS

RACÓ DELS JOVES ARTISTES DE VILOBÍ

L'ALTRE CANTÓ DEL MÓN

Sóc la Mariona, una noia de 13 anys força geniuda i figueta.

Vull explicar-vos una història maca i trista a la vegada a on jo en sóc la protagonista.

Anava per la rambla, sola, estava enfadada. Tothom em deia que només mirava per mi i que això no estava gens bé. I, és que jo estava acostumada a un ambient a on la gent tenia el que volia, doncs no faltaven diners.

Vaig tirar rambla avall i em vaig dirigir cap a la part vella de la ciutat. De sobte, vaig relliscar i, plaf! vaig caure tota jo per terra. Ostres! Què és això?... Un forat! És un forat!. Pensareu que per un forat no n'hi ha per tant, però és que no era un forat normal. Era petitet, d'uns 2 centímetres de diàmetre aproximadament. Vaig mirar a veure si algú m'estava observant. No, ningú mirava. Em vaig ajupir i vaig mirar per aquell forat.

Sabeu què vaig veure?... l'altre cantó de món!

Des d'aquell forat anava veient com molta gent s'estava matant per guerres. Els països més grans i rics se n'aprofitaven del més petits.

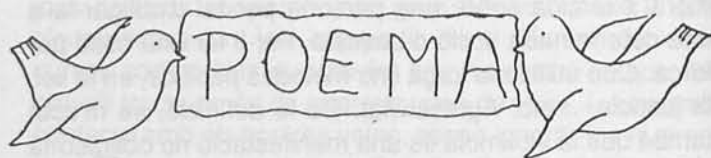
Sabeu? No entenc com hi ha gent capaç de matar a d'altres persones, com hi ha persones capaces de torturar i no respectar els drets humans de les persones, com hi ha gent que guanya molts diners a base de que d'altres s'estiguin matant (venedors d'armes), com hi ha persones que passen fam i que no trenen ni casa i estan a la misèria, com hi ha infants que ploren per fam quan aquí a Europa mateix es llença llet. Això és el que no entenc ni ho entendre mai. Sé que hi ha persones més bones que d'altres però, fins arribar al límit en que deixin que passi tot això?

A mi, personalment, em fan molta ràbia les persones que saben aquest problema, saben perfectament que hi ha gent que mort al món injustament però no fan res per elles, poc o molt, tots podem col.laborar per un món millor.

Vaig entendre que el meu món, nostre món, estava en perill. Tots podem volar en menys de 5 minuts i ningú se'n salvarà, ¡No hi ha dret! ¡Jo vull viure! ¡Jo tinc dret a viure!

Torno a estar empipada, trista, un llàgrima em corre galta avall.

M'agradaria que aquest 30 de gener tothom sortís al carrer i cridés ben fort: VOLEM VIURE!, VOLEM

Al món hi hauria d'haver:

pau, amistat,
esperança i llibertat.

Així és el que ha de ser.

Un món sense odis,

sense guerra,

sense desous,

tot fora de la terra.

Violència? un mot estrany

que ens fa caure al parany,

que no ens deixa fer el bé,

ni ens porta a cap carrer.

Amistat entre països,

llibertat per a tots:

blancs, negres i grises.

Això ho podem aconseguir

si som humils de cor

si sabem compartir

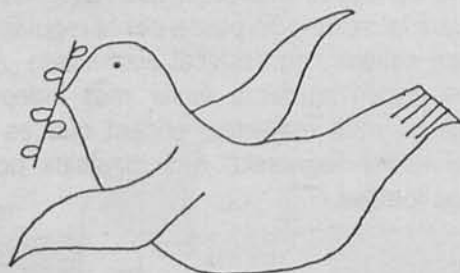
i de fer el bé no tenim por.

I així un altre dia

es farà realitat,

aquests somni tant esperat

que desitgem amb alegria.

Poema

La pau és llibertat,
amistat i unitat.

La llibertat es fonamental
perquè tots som iguals.

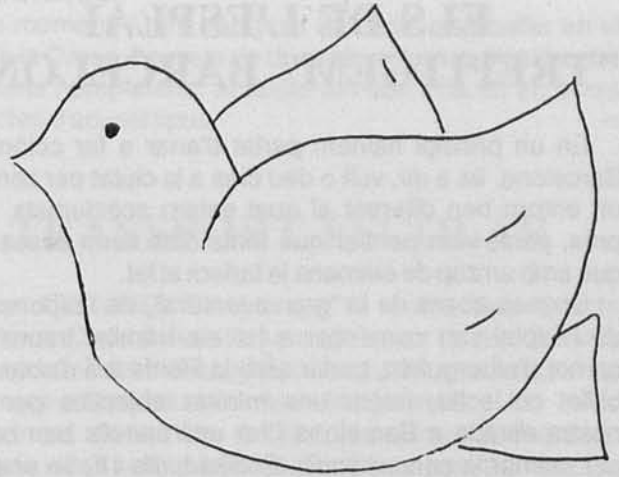
La gent s'uneix quan hi ha unitat
i juguem quan hi ha amistat.

Nosaltres ens hem d'unir
i les coses hem de compartir.

Si la gent contenta vol estar
no s'haurà de barallar.

Això pot ser veritat
si unim la nostra amistat

si sabem compartir
i un bon cor sabem tenir.

Mª Eugènia Perales 'Aleras 7è'

LA PAU

El dia de la pau i llibertat,
és el dia d'amistat.

La paraula pau
crida-la si-us-plau!

Si-us-plau
que hi hagi pau!

El dia d'amistat
és el dia assenyalat.

No estiguis enfadat,
que és el dia d'amistat!

Georgina Montagó

LA PAU

L'altre dia vaig somniar
que man la meua bicicleta
me'n anava a un país llunyà

Allà tothom s'estimava,
uns als altres s'ajudaven
i ningú es barallava.

No existia la misèria
el treball es compartia
i tots molt contents vivien,

No hi havia necessitat
de presons ni policies,
la vida en PAU transcorria...

Quan em vaig despertar
aviat vaig comprovar
que el país del meu somni
no era a la realitat.

En les notícies del dia:
atemptats, lluites i guerres,
la gent de fam es moria
i passaven moltes penes.

Per la bona convivència
tots en el nostre interior
hem de deixar la violència
i viure en PAU i amor.

EL POBLE VIU...

ELS DE L'ESPLAI "TREPITGEM" BARCELONA

En un principi havíem parlat d'anar a fer colònies a Barcelona, és a dir, vuit o deu dies a la ciutat per conèixer un entorn ben diferent al qual estem acostumats. Després, però, vam pensar que tants dies seria passar-se i que amb un cap de setmana ja faríem el fet.

Un mes abans de la "gran aventura", els responsables de l'Esplai van començar a fer els tràmits: treure'ns el carnet d'alberguista, parlar amb la Renfe a fi d'obtenir un bitllet col·lectiu, traçar uns mínims objectius per a la nostra estada a Barcelona i fer uns cartells ben bufons per animar la concurrència. El dijous dia 18, en una reunió amb els pares, vam acabar d'explicar-los tots els detalls. Finalment, l'objectiu primordial era "trepitjar Barcelona amb tots els mitjans de transport possibles".

El dissabte dia 20 de febrer ens vam trobar tots a l'estació de Caldes. Érem quinze de menuts (sis nenes i nou nens) i sis de grans. A tres quarts de deu del matí, després de les abraçades, els petons i les darreres recomanacions de rigor, vam pujar al tren i començarem, més contents que uns gínjols, el viatge a Barcelona.

En arribar, vam haver d'agafar el Metro de seguida perquè l'Alberg era ben bé a l'altra punta de Barcelona, a la zona de Vallcarca, cap a la Vall d'Hebron, per entendre'ns. Una majoria dels nens no havia pujat mai en aquest mitjà de transport i, al principi, es pot dir que anaven més aviat despistats.

L'Alberg és una casa magnífica envoltada de jardins i de vegetació. Només d'arribar-hi, uns quants es van enfil·lar per aquells marges, polits i ben treballats, i en tornaren amb uns bons manats d'espàrrecs. El primer que vam fer a Barcelona, doncs, va ser anar a caçar espàrrecs. Si no ho veiem no ho creiem.

Després d'inscriure'ns a l'Alberg i de dinar, va arribar la tarda i vam tornar a agafar el Metro. Ens havien parlat d'un Laberint situat en un Parc darrera de les instal·lacions dels Velòdrom. Ens vam fer un bon tip de caminar i quan hi vam arribar resulta que el Laberint era tancat perquè el replantaven. El "frustre" va fer història però com que els nois saben conformar-se i acceptar les contrarietats de la vida (?), la sang no va arribar al mar.

Amb aquestes que vam tornar al Metro i ens vam plantar ben bé al mig de Barcelona, al Passeig de Gràcia. Havíem decidit anar al cinema. La sorpresa va venir en veure que el cinema triat era poc més gran que una sala d'estar de qualsevol casa.

-Però si can Sagrera en fa deu com aquest!

-Tots els cinemes de Barcelona són així de "minis"?

La pel·li no era res de l'altre món, la veritat, però hi vam passar una bona estona. En sortir vam agafar un autobús que ens va deixar ben bé al davant de l'Alberg. Vam sopar i en acabat vam pujar una estoneta a la llum de la lluna. Cap a un quart d'onze vam pujar als dormitoris. Hi va haver gresca, com és natural en aquests casos, però força ben controlada. Estàvem ben conscienciats que hi havia altra gent i que deixaríem el nom de Vilobí per terra

si ens havien d'avisar o ens retiraven el carnet d'alberguista el primer cop que el fèiem servir.

Vam fer "nonnes" força tranquils i a quarts de vuit del matí ja ens començàvem a despertar.

El matí de diumenge el vam passar visitant la caravel·la d'en Colom al port, anant en Metro i funicular i passant-ho d'allò més bé al Parc d'atraccions de Montjuïc on vam trobar al "senyor encarregat" de Filiprim. Havíem d'agafar també el telefèric que va fins al castell de Montjuïc però, just el dia abans, s'havia espallat.

Després de dinar vam jugar una mica per l'Alberg i, cap a les quatre de la tarda, agafarem els "trastos" i ens vam acomiadar. Cal dir que ens vam portar tan bé que ens hi deixen tornar quan vulguem. I això ja és un gran què.

A l'últim viatge de Metro vam caggirar els papers: els nens feien de monitors i els monitors de nens. Els menuts, doncs, ens guiaven per les estacions, ens feien anar de pressa, ens aconsellaven que no ens entretinguéssim. Quan els grans, imitant les conductes "habituals" dels petits, ens queixàvem que teníem set o gana o que estàvem cansats o que ens volíem aturar a comprar un record per a la iaia, els "guies" de torn actuaven amb una contundència total i absoluta, mil vegades més dura que la que empen els grans, paraula!

Vam arribar a l'estació de tren tan justos de temps que vam haver de fer Ben Johnson corrent els cent metres a velocitat supersònica per no perdre el ferrocarril.

En el viatge de tornada hi va haver "ligue" per part d'uns quants. Però ens estimem més guardar-ho en "sumari secret" per no ferir les susceptibilitats de ningú.

Conclusions: 1) Vam tornar els mateixos que havíem marxat i això pot considerar-se, per tant, un èxit dels més sonats. 2) Barcelona està força plena de "xaves" però n'hi ha de prou simpàtics. 3) Un cap de setmana està molt bé, però deu dies que no ens hi busquin. 4) Hi tornarem per perdre'ns pel Laberint, per pujar a una "golondrina" i per enfil·lar-nos amb el telefèric. I 5) Els espàrrecs de Barcelona són una mica massa prim i escarransits.

MONITORS D'ESPLAI
(I que no decaigui!)

SANT DALMAI ES MOU

D'un temps ençà, els veïns de Sant Dalmai s'estan movent per promoure una major convivència i unió entre la gent del poble. D'aquest esforç n'ha sortit l'associació cívica Grup Sant Llop, que fa pocs dies va redactar els seus estatuts. Les finalitats de l'associació queden establertes en l'article tercer que us reproduïm tot seguit:

1.-Promoure la convivència cívica entre tots els habitants.

2.-Tenir cura de les necessitats físiques de la població.

3.-Promoure entre els socis els mitjans adequats per ocupar el temps de lleure mitjançant activitats dirigides i organitzades.

4.-Fomentar el desenvolupament d'activitats culturals, esportives i recreatives en ordre a una millor relació social per a la nostra comunitat.

Es convida a tots els vilatans de Sant Dalmai a participar-hi.

L'ASSOCIACIÓ

AMICS DE LA CROSA

En el número passat ens preguntàvem si calia fer una Associació entre Vilobí i Bescanó per vetllar sobre les propostes d'actuació a la zona de la Crosa. S'en va parlar diverses vegades i amb gent diversa, tant de Vilobí i Bescanó com de Girona. Va semblar que calia fer-la, i s'ha fet.

En aquests moments els Estatuts i resta de documentació legal està en fase de tràmit. Pensem que per al proper número, el d'estiu, ja estarà tot enllestit i en tindreu informació per saber quins projectes hi ha, socis, feines a fer, etc.

De moment, i tant bon punt es posin a treballar en el Pla de la Crosa, heurem de donar la màxima difusió entre els veïns i propietaris, al revés del que s'ha fet en altres projectes d'aquest tipus.

TRANSPORT ESCOLAR

Anys 1957-1958. Sembla que fa quatre dies. Quants de record. Dues aules. En una el senyor Josep. A l'altra la senyora Adela. En cada una d'elles una estufa de llenya que es posava vermella de tanta estella.

Els nens en un lloc. A l'altre les nenes. A l'hora de l'esbarjo, elles saltant a corda. Nosaltres jugant a futbol, a retrats o a fronton, fent servir per raqueta, la picadora de rentar la roba.

Érem uns bordegassos a punt d'escapar del niu, i volar tots sols. Poc després, uns farien de pagès, els altres d'aprenent de mecànic o de manobre, per més endavant ésser uns bons paletes. Pocs, continuarien estudiant. Però bé. Tot això és història.

Jo, del que vull parlar és del transport. Escolar, és clar!

El més normal era fer el camí a peu. Almenys els més petits. Després la "bici", sobretot els de més lluny. El passa-muntanyes, la bufanda, els guants, les xiruques i a fer milles!, que dirien ara.

I tot anava bé!

Anys 198... - 1988. Ha arribat el progrés. Dos estu-pends autocars. Com senyors. Valguem Déu! I encara ens queixem!

Que si no és puntual.

Que si arriba massa aviat al cole.

Que els deixa massa lluny.

Fins i tot que si algú fa tard no els espera.

I potser teniu raó:

No ho faré pas de posar-me de part de l'empresari transportista.

És més, tenim tot el dret a demanar-li el màxim de seguretat. Bons frens, bons pneumàtics, que faci les revisions que calgui, les places necessàries que marca la llei. I més si convé.

Però... amics meus, crec jo que també hi podem posar molt de la nostra part.

Llocs adients per fer les parades. Camins el més ample possibles, encara que faci falta sacrificar un roure o unes quantes mates de blat-de-moro. Si cal, en les parades una mica de soplug, que els fills són els nostres!

Els xofers estan fent una feina, com aquell que posa totxos o fa farinada. No els podem exigir gaire. Som nosaltres els pares, els qui hem de vetllar.

Ara que s'ha acabat la "cacera", algú pot aixecar la llebre i fer colla per arranjar els quatre clots del revolt o aquella fotja empenyadora que ens desmanega el cotxe... i també l'autocar que ens porta la mainada.

Podem fer, si volem, un bon camí.

LES NOSTRES VEUS

Com aquell qui no fa res, va començar fa uns quants mesos a prendre forma poc a poc, el neguit inquietant d'uns quants veïns d'aquestes rodalies. Mig en broma mig formalment el cas es va comentar i tot d'una es decidí que es podia intentar si podia sortir bé. El cas és que no heu entès ben res del que us parlo potser, però si teniu paciència dintre poc ho sabereu tot. No us caldrà fer res més que llegir el que segueix.

No es tracta pas de fer una crònica puntual com si fos una estadística, una enquesta o semblants. La idea principal és fer un petit esboç de com s'ha dut a terme la naixença del que fa el cas:

Devia ser poc més o menys, quan s'esgoten les calors de l'estiu cap a finals de setembre que em vaig assabentar que feia dies ja que es tenia intenció de formar un grup on tingués cabuda tota mena de gent amb afecció musical i un mínim de bona veu i oïda. La finalitat fundacional del grup es movia cap a un esbarjo personal col·lectivitzat i que al mateix temps a la llarga podria resultar molt positiu i profitós.

Amb aquests anhels per guia es començà a treballar de valent de cara a preparar un petit assortit de cançons populars conegudes gairebé de tots, referents a la celebració de les festes de més properes que tenim davant nostre: les Festes de Nadal.

A mida que la cosa semblava que marxava bé es va anar fent propostes per les primeres proves amb la voluntat de com a mínim fer una participació digna de cara a l'acceptació per part dels oients.

Així fou com arribà la primera manifestació en públic, amb la participació a les celebracions comunitàries del Nadal a Brunyola i Salitja i l'actuació durant dos dies al local social de can Sagrera a Vilobí i per últim a la capella de la Mare de Déu de les Fonts, en lloc de la parròquia de Sant Dalmai com era previst en un principi per raons que no vénen al cas.

Es féu aquest repartiment d'actuacions donat que els components del grup ja aleshores provenien de les quatre poblacions esmentades.

Sembla que el públic va acceptar de bon ull el fet, un cop el copsà més directament i la pròpia satisfacció de cada un dels membres del grup i la il·lusió de continuar fermes endavant treballant per augmentar la colla en la mesura de la resposta de la gent interessada i amb la mirada perduda en l'horitzó d'un gradual perfeccionament coral, envestírem de nou els assatjos, malgrat no poder-los sovintejar massa, per tal de millorar i

eixamplar la llista de cants i cançons a fi i efecte de fer més plaent, distreta i variada l'estona de contacte directe amb el públic en les actuacions que se'ns puguin presentar en el futur.

El primer fruit palpable d'aquelles actuacions nadalenques és el fet molt grat per a nosaltres de la resposta a la nostra obertura a la participació de la gent que ens ha permès ja d'entrada abastar un repertori més ample amb temes que a voltes queden flacs per manca de personal. Això no vol pas dir que ja siguem prou. Com diu el refrany: com més serem més riurem i jo hi afegiria: i millor cantarem.

Aquest és el compromís que ens hem proposat i pel qual estem treballant actualment amb el desig que en el temps més breu possible podrem de nou complaure-us amb tot el que bonament sapiguem fer en el camp de la música i el cant.

No vull pas acabar sense dir-vos, tot i que queden moltes coses al tinter, que entre nosaltres regna un esperit de companyerisme i bona avinença a un nivell tal que desvetlla un sentiment col·lectiu tant predisposat a noves incorporacions al grup, cosa que tots anhelem, que gairabé ens fa dir-vos ja des d'ara: BENVINGUTS.

Cada un de nosaltres és com és, i té les seves ocupacions personals, però qui més qui menys té una estona lliure durant el dia, aquesta estona nosaltres l'omplim un cop a la setmana tots junts cantant, que és una forma prou positiva d'oblidar-se de les penes i els maldecaps per una estona i respirant nou alè per plantar-hi cara altre cop durant la setmana amb la il·lusió que arribi el dia de trobar-nos de nou per gaudir una cantada.

Així som i així esperem de continuar per molt de temps els vostres companys i companyes del grup.

DELFI JOHÉ I CARRERAS

Les Nostres Veus

EL TIÓ DE NADAL

Ha quedat tan malmès que cal cercar-ne un altre; l'any vinent tindrem tió nou, serà allò que per Nadal qui res no estrena res no val. Ara que ben mirat, no calia estrenar-ne, el sòc ja era test i a mans de la mainada podia suportar moltes "pallisses" i fer de "cagades", que n'hi hauria per anys.

La majoria de la gent no va entendre que s'hagués de fer malbé el sòc del tió; una dona deia que els que ho havien fet eren uns pobrets nois que mai no l'havien pogut fer cagar i com que no ho entenien o no tenien capacitat d'entendre-ho, la solució era destruir el que no sabien, deixeu-los estar —deia— que ja ho aprendran. Si de veritat fos això, i dit com era el dia de Nadal, ja se'n pot tenir misericòrdia, per ignorants que no saben el que es fan.

Un altre es manifestava ben al revés, deia que si serien nanos, ara ja grans, que en la seva infantesa l'havien fet cagar, potser a plaça mateix, i que encara que havien crescut físicament i de cervell eren petits i que jugant amb el tió l'havien fet malbé. Ja costa de creure's-ho, que de gent amb el cap petit n'hi ha, ja se sap, però tant... potser no. D'altres deien que si els que l'havien trencat eren uns borratxos, que si uns forasters, en fi que tothom hi deia la seva.

Fos qui fos l'autor, o autors del disbarat, van fer palès la seva falta d'imaginació i com són de curts de gambals. També és cert que per a Vilobí, destruir el tió no ha pas estat cap cosa positiva. Pot ésser que aquest fet hagi ajudat els seus autors a ser més persones, o més grans, o més intel·ligents, o més... que sé jo; i si és així, Déu n'hi do a quins nivells hem arribat.

Els que l'han esberlat, el que han fet és malmenar un bé de la comunitat de Vilobí, que ara té un objecte menys. No creiem que ningú n'hagi tret profit, i llasimosament haurà servit per donar la raó als que diuen que hi ha tan poca seguretat que fins i tot el tió de Nadal ja es pot destrossar, i això sí que reca de debò, perquè, encara que ho sembli, tampoc no és així.

SALITJA

ETIMOLOGIA: "Els Nostres Mots"

La geografia catalana és plena de mots que ens indiquen la presència col·lectiva de la flora, de les espècies d'arbres fruiters, d'alguns arbusts o de plantes salvatges. Dins d'aquesta munió de mots, la sèrie més nombrosa pertany a la classe arbòria; concretament, a aquells mots que tradueixen la presència -actual o passada- de la família "quercus", és a dir, el roure o l'alzina; per exemple: Aulet, el coll de les Auzines, s'Ausinar, etc.

Us preguntareu per què parlem d'aquesta mena de topònims; doncs perquè un dels topònims més pròxims a nosaltres hi pertany: Salitja.

Els estudiosos no verifiquen l'etimologia de Salitja de la mateixa manera. Alcover i Moll parla d'etimologia incerta amb la possibilitat que pertanyi a aquest grup d'espècies arbòries; en canvi, Moreu-Rey ho afirma rotundament. Així doncs, Salitja és el resultat de l'evolució d'un derivat llatí de "salice" (que vol dir salze).

Les formes documentades en l'edat mitjana són: Seliga (1019 i 1246), Saliga (1245), Salitja (1279) i Saligia (1329).

Podem trobar altres topònims provinents de la mateixa forma llatina, com per exemple:

Saulet, Sauleda, la Saldella, Salses, Saldet...

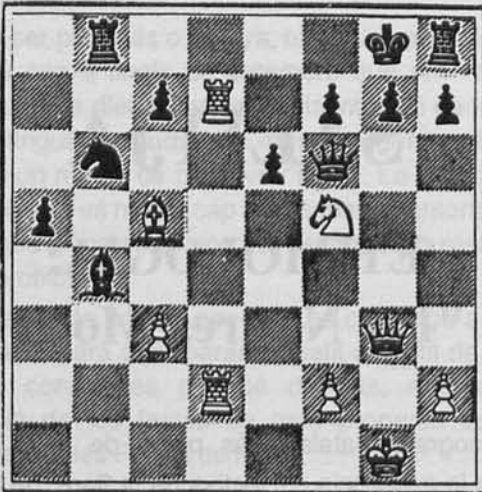

ESPORTS

I CAMPIONAT D'ESCACS DE VILOBÍ D'ONYAR

Classificació final RODA DE GUANYADORS

1.- Salvador Amargant (Caldes de Malavella)	16,5 punts
2.- Saturnino Romero (Caldes de Malavella)	16,5 punts
3.- Pere Albelda (Girona)	14 punts
4.- Manuel Fernández (Vilobí d'Onyar)	9,5 punts
5.- Antonio Mengibar (Vilobí d'Onyar)	8,5 punts
6.- Manuel Navarro (Girona)	8 punts
7.- Miquel Jou (Vilobí d'Onyar)	7,5 punts

8.- Albert González (Vilobí d'Onyar)	5 punts
9.- Salvador Ros (Riudellots de la Selva)	4,5 punts
10.- Albert Magallanes (Vilobí d'Onyar)	1 punts

La RODA DE GUANYADORS està composta pels cinc primers classificats dels dos grups formats en un principi; la resta d'inscrits i no classificats a l'esmentada RODA DE GUANYADORS formaren un altre GRUP i la classificació dels cinc primers és la que segueix:

1.- Joan Torrent (Arbúcies)	12 punts
2.- Angel Faus (Sant Dalmai)	12 punts
3.- Felip Mato (Vilobí d'Onyar)	10 punts
4.- Albert Turon (Vilobí d'Onyar)	10 punts
5.- Robert Magallanes (Vilobí d'Onyar)	6 punts

El passat dia 12 de març va fer-se el repartiment de premis i es jugaren unes SIMULTANIES contra el mestre JOSEP ROSELLÓ, de 1a. Categoria Nacional.

Una vegada acabat el Campioat d'escacs s'ha vist l'interès a formar un Club d'ESCACS, i així poder jugar el Campionat Provincial en la "Categoria C". Es faran tots els tràmits amb la FEDERACIÓ D'ESCACS i es lliuraran els carnets a tots els socis. Tots els interessats s'han d'inscriure a la CERVESERIA EL PATI, i el nom del Club que s'intenta crear serà CLUB D'ESCACS EL PATI, on el més important és que sigui un Club de l'Amistat.

LLUÍS MOLINS

FUTBOL - VILOBÍ, C.F.

La trajectòria del primer equip del VILOBÍ, C.F. al grup I de la Regional Preferent, enguany és molt discreta, no ens movem de la zona mitja de la classificació, exactament en el lloc vuitè, els mals arbitratges i la manca de punteria davant la porteria contrària resta possibilitats a l'equip. Els punts que hem perdut a casa són realment els que ens fan falta; ja que donant una ullada a la classificació, si el Vilobí tingués tans sols tres positius es posaria en el cinquè lloc.

El capità de l'equip i un dels homes més valuosos i amb més carisma dintre la plantilla és sens dubte l'Albert Serramitja, que porta en el Vilobí, C.F. vuit temporades i últimament declarava que l'escassetat de gols i algun fitxatge no del tot encertat han portat el Club en la present temporada en una etapa de transició i reflexió davant futures fites.

El que sí ho té molt clar és el delegat de l'equip, senyor Jordi Menció que tot i pensant com la majoria dels

Serramitja, capità del Vilobí, C.F., ara lesionat

Equip del Vilobí, C.F.

Drets: Escuder, Carbó, David, Angel, Serramitja i Iñaki.
Ajupits: Celes, Vicens, Damià, Barbany i Geladó.

socis, diu que l'equip no passarà cap problema per mantenir la categoria, i fins i tot si la sort i la punteria dels davanters ens acompanyen és molt possible finalitzar la lliga dels cinc o sis primers; l'important es treure unes conclusions positives de cara a la propera temporada i poder planificar encertadament les fites pensades, ja que crec que la Tercera Divisió està totalment a l'abast del Vilobí, C.F.

Classificació després de la jornada 24:

Montañesa	24	17	3	4542737	+13
Calella	24	13	8	3362034	+12
Sant Cugat	24	12	8	4462832	+8
Horta	24	11	8	5493130	+4
Adrianense	24	10	8	6382828	+2
Milán	24	11	5	8362827	+3
Canovelles	24	11	4	9363426	
Vilobí	24	7	9	8342823	-1
Guixols	24	7	9	8232623	-1
Gironella	24	8	6	10263322	-2
Cardona	24	7	7	10383821	-3
Ripoll	24	7	7	10264221	-5
Castellar	24	5	9	10354619	-5

Sant Joan V.	24	6	7	11304619	-5
Masnou	24	5	8	11313018	-4
Cerdanyola	24	4	10	10304418	-6
Abadessenc	24	5	7	12284717	-5
La Llagosta	24	7	3	14274717	-5

Jordi Menció, somrient pel futur del Vilobí, C.F.

Pel que fa a la resta d'equips del Vilobí, C.F. podem dir que la seva trajectòria és molt bona.

Equip: Juvenils Preferent Catalana. Lloc de classificació: Tercer. Observacions: El primer de la classificació és el Granollers i el segon el Santboià.

Equip: Infants Preferent. Lloc de classificació: Segon. Observacions: El primer és el Girona, i molt igualats estan el Vilobí, Figueres i Blanes.

Equip: Alevins Federats grup I. Lloc de clas-

sificació: Cinquè. Observacions: El primer classificat és l'Arbúcies.

Equip: Alevins escolars. Lloc de classificació: Primer. Observacions: En aquests moments és el millor equip classificat dels sis que té el Vilobí, C.F.

Equip: Afeccionats. Lloc de classificació: Segon. Observacions: En aquesta categoria hi ha molts partits endarrerits, el Vilobí és el que té més possibilitats d'assolir el primer lloc.

LLUÍS MOLINS

Alevins escolars.

Drets: Cornellà, Díaz, Ball-Iloera, Vilarnau, Boadella, Cassà, Barrot, Planas, Matamala, Gener, Rovira, Bosch, Puig, Planella i Vallverde.

Ajupits: Oliveras, Planella, Vendrell, Díaz, Ventura, Esgleyas, Rovira, Gifre, Planella, Güell, Vendrell, Miró, Turon i Ball-Iloera.

Entrenadors:
Josep Casteyó
i Leonard Castillejos.

CLUB PATÍ VILOBÍ

Acabem de passar la temporada d'hivern, que sol ser molt quieta perquè el temps no hi acompanya; d'altra banda en no tenir la pista coberta encara resta més possibilitats, potser caldria pensar seriosament, tant per al patinatge com per a altres esports, en veure la manera de cobrir la pista i convertir-la en pavelló apte per a tot temps.

Però ara, amb l'anunci dels Campionats Escolars, ja tot es torna a bellugar amb més intensitat i entusiasme; cal preparar, assajar i assolir els mínims de cada grup, i fer un bon paper el dia que ens toqui. Déu n'hi do com ens va anar de bé l'any passat!!, aquest hem de repetir o millorar. Gairebé segur que les dates i lloc seran a Lloret el 4 de juny al 21 de maig a Riudellots, i la final a Lloret el 4 de juny.

Ara, que per arreglar-ho tot, la monitora cau i se'n trenca el peu. Fou una mala caiguda en els assaigs del dia 27 de febrer en què es va trencar el turmell; tot i que en els primers moments semblava poca cosa, en tindrà per uns dos mesos. Ara que l'activitat continuarà, perquè la seva germana Carme vindrà a suplir-la, de manera que tot queda entre família, i és que s'acosten dies de molta activitat en el nostre esport i no podem encantar-nos.

L'hoquei patins encara no s'ha engegat, cal tenir-ho tot molt ben mesurat i és què bàsicament ha d'haver-hi un grup de gent de la mateixa edat, si no és així, en ser de categories diferents, no és pot fer equip; ja hem tingut altes en aquest període, i també alguna baixa, però per a l'hoquei encara no som prou... Tot això i més quedarà explicat en la reunió anual que farem en el mes de març.

LLUÍS BALL-LLOSERA

VILOBÍ DEL PENEDÈS

El municipi de Vilobí del Penedès és situat a la part central de la comarca de l'Àlt Penedès. D'una extensió de 9,43 km². El terreny és generalment pla, amb altituds inferiors als 300 m.

Els conreus ocupen més del 78 % de l'extensió del terme. La resta és ocupada per bosc, bardisses i superfícies no conreables. La vinya és el principal conreu (61% dels conreus), segueixen en importància els cereals (36%) i en molta menor extensió, els ametllers i les oliveres (1%). El vi és de qualitat excel·lent. També es cull fruita i llegums. Hi ha granges avícoles. La principal activitat del sector secundari deriva de l'explotació de les guixeres. Hi ha algunes petites indústries de materials de construcció i de fabricació d'estructures metàl·liques.

UN ALTRE VILOBÍ

La coincidència d'un mateix nom en dos pobles sempre és motiu de curiositat.

El fet del mateix nom prové d'alguna relació entre ells?

Quina evolució lingüística ha fet derivar els antics noms cap a la denominació actual?

El nom del poble marca la manera de ser de la gent o la gent marca la manera de ser del poble?

Com és? què té? qui hi viu a l'altre poble?

Aquesta reflexió ha nascut arran de Vilobí del Penedès.

Avui tenim una primera aproximació, unes dades, més endavant caldrà donar resposta a les preguntes.

QUADRE COMPARATIU

Vilobí del Penedès (Alt Penedès)

població:

1718	1787	1860	1900	1930	1960	1970
—*	—*	839	911	1040	1040	1000

població disseminada: 23,00% (1970)

extensió: 9,43 km²

explotacions agràries:

0-5 ha	5-50 ha	50-200 ha	200-1000 ha	>1000 ha
105	72	—	—	—

renda anual mitjana per càpita: 52.528 pts (1970)

demarcacions històriques:

vegueria de Vilafranca del Penedès (fins al 1716)
corregiment de Vilafranca del Penedès (1716-1833)

prov.: Barcelona p.j.: Vilafranca del Penedès.

rodalia: Vilafranca del Penedès.

mercat agrícola principal: Vilafranca del Penedès.

àrea comercial: Vilafranca del Penedès.

*amb les Cabanyes

Vilobí d'Onyar (Selva)

població:

1718	1787	1860	1900	1930	1960	1970
593	958	1367	1103	1765	1562	1564

població disseminada: 63,04% (1970)

extensió: 32,84 km²

explotacions agràries:

0-5 ha	5-50 ha	50-200 ha	200-1000 ha	>1000 ha
192	161	7	—	—

renda anual mitjana per càpita: 53.878 pts (1970)

demarcacions històriques:

vegueria de Girona (fins al 1716)
corregiment de Girona (1716-1833)

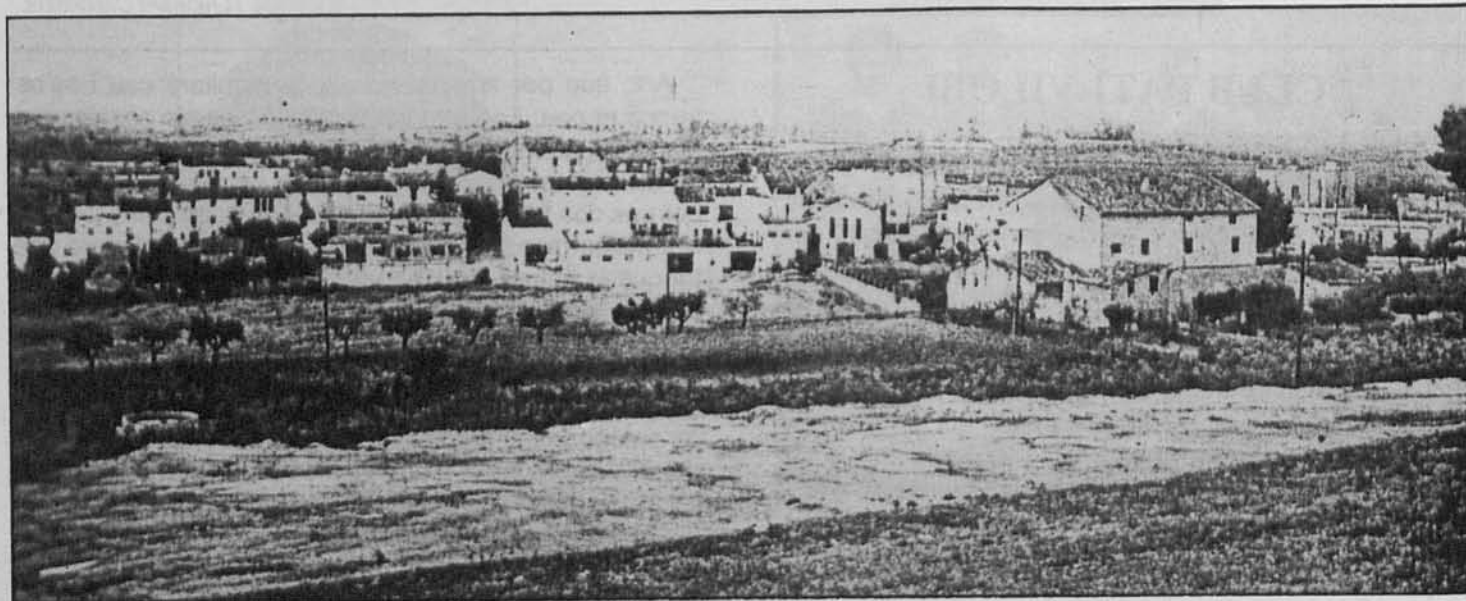
prov.: Girona p.j.: Santa Coloma de Farners.

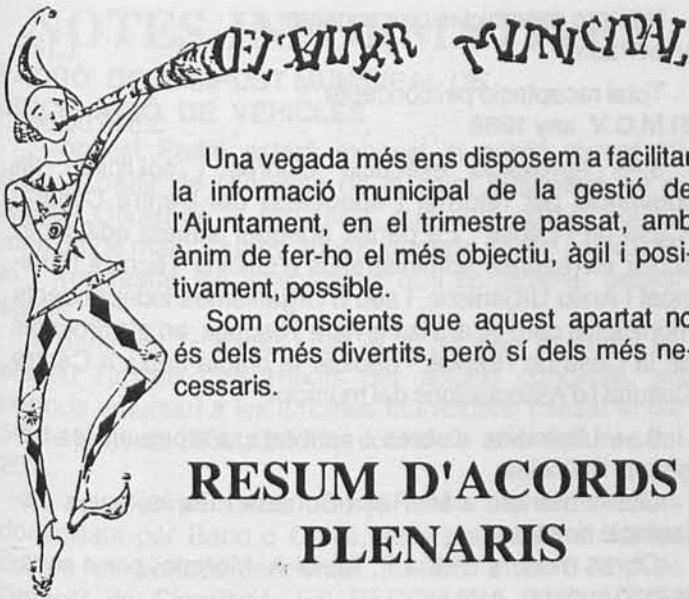
rodalia: Santa Coloma de Farners.

mercat agrícola principal: Santa Coloma de Farners.

mercat agrícola secundari: Girona.

àrea comercial: Girona.

Una vegada més ens disposem a facilitar la informació municipal de la gestió de l'Ajuntament, en el trimestre passat, amb ànim de fer-ho el més objectiu, àgil i positivament, possible.

Som conscients que aquest apartat no és dels més divertits, però sí dels més necessaris.

RESUM D'ACORDS PLENARIS

ADOPTATS PER L'AJUNTAMENT DE VILOBÍ D'ONYAR ELS MESOS DE DESEMBRE, GENER I FEBRER.

SESSIÓ 15/87

- 1.— Aprovació minuta-esborrany sessió anterior.
- 2.— Adjudicar per contractació directa la instal·lació d'enllumenat al carrer de Santa Margarida, a I.R.S.A., de Riudellots de la Selva, per 3.728.856 ptes.
- 3.— Adjudicar mitjançant subhasta pública l'obra Desglossat 2a. fase dels carrers de Vilobí, a AMSA, de Banyoles, per 5.785.000 ptes.
- 4.— Sol·licitar a la Direcció General de Política Territorial de la Generalitat, la redacció del Pla especial de Protecció de la Crosa, junt amb el municipi de Bescanó.
- 5.— Atorgar llicència d'obres a:
 - Vicenç Bou i Alahez, per a construcció de garatge.
 - A Raimundo Vidal, per a construcció de nau a la granja de ca n'Alivé.
 - Atorgar llicència d'obertura d'establiment a: Josep Balliu García per a magatzem d'articles de jardí, piscina i platja.
 - Requerir a Joan Puig perquè sol·liciti llicència per a les obres que està realitzant.
- 6.— Referent a diversos escrits de particulars s'acorda:
 - Atorgar llicència d'obres a Salvador Figueres, previ informe tècnic favorable i aportació de documentació pertinent.
 - Informats per obres públiques de construcció de tanca, requerir el propietari perquè sol·liciti l'oportuna llicència urbanística.
 - Informar a Antoni Magret sobre qüestions plantejades.
 - Concedir subvenció a raó de 1.000 ptes. per alumne a l'Institut de Batxillerat de Santa Coloma, per setmana cultural.
 - Col·laborar econòmicament al XI Congrés Internacional de la Llengua Catalana.
 - Autoritzar la XXIV edició del Ralli Catalunya-Costa Brava, pel que fa al pas pel municipi.
 - Tenir en consideració l'escrit de l'A. Naturalistes de Girona, referent a la protecció de la Crosa.
 - Informar referent al tema de protecció de la Crosa a l'A.

Pere Antoni, i concertar reunió informativa amb l'esmentada Associació, per tractar entre d'altres del tema de la gestió de la Casa de l'Esplai.

Emprendre acció conjunta amb el Consell Director del Col·legi Públic, per evitar disturbis en el recinte escolar en hores extraescolars.

Acceptar el pressupost de l'empresa ENHER, per modificació de línia de baixa tensió a Salitja.

7.— Acceptar subvenció de la Diputació de Girona, per arranament de camins, de 200.000 ptes.

8.— Acceptar proposta de concert amb ENHER, referent a taxa per ocupació de sòl, vol i subsòl, fixada en 1,5% dels ingressos bruts de la Companyia en el municipi, any 1988 i 1989.

9.— Denegar sol·licituds de traspàs de llicència d'auto-turisme als senyors Juan Fernández González i Miquel Martorell i Pastoret, perquè les seves respectives sol·licituds no s'atenen a la legislació vigent en la matèria.

10.— Aprovació proposta de l'Alcaldia d'enfondir pou de can Rodó, per millorar el subministrament d'aigua potable al municipi.

11.— S'aprova la relació de factures pendents, i s'acorda abonar-les.

12.— Torn de precs i preguntes, sense intervencions específiques ni destacables.

SESSIÓ 1/88 - Dia 29-1-88

- 1.— Aprovació minuta-esborrany sessió anterior.
- 2.— Posar en coneixement gestions realitzades:
 - Reunió mantinguda amb representants de l'A. Pere Antoni per tractar de protecció de la Crosa, gestió de la Casa de l'Esplai, arrendament Saló Clavé del conjunt de can Sagrera.
 - Gestions vora la Delegació Territorial d'Ensenyament, per a la instal·lació de calefacció central al Col·legi Públic de Vilobí.
- 3.— Concessió locals de Casa de l'Esplai a Associació Pere Antoni.
- 4.— Adquisició d'alimentador per a l'ordinador de les oficines municipals.
- 5.— Atorgar llicències urbanístiques a:
 - Obres menors 1/88 a Lluís Pujol, per a pavimentació local.
 - Obres menors 2/88 a Narcís Pascual i Barceló, per a restauració de mas Roure.
 - Obres menors 3/88 a Josep Goy i Esteva, per a pavimentació local.
 - Obres menors 4/88 a Inés Masó Panella, per a restauració mas Tauler.
 - Obres majors 1/88 a Joan Costa i Domingo, per a legalització habitatge.
- 6.— S'acorda contractar assegurança amb l'empresa que ofereixi millors condicions per l'edifici i maquinària tècnica de les oficines municipals.
- 7.— Autoritzar a la senyora Edith Heenes, titular de llicència d'auto-turisme a canvi de vehicle. Concedir traspàs de llicència d'auto-turisme a Juan Fernández González, d'acord amb la legislació vigent en la matèria.

8.— Aprovació de relació de factures pendents, i de l'abonament d'aquestes.

9.— S'aprova la proposta de l'Alcaldia per ampliació del nombre de llicències d'auto-turisme.

10.— Torn de precs i preguntes, sense intervencions específiques.

SESSIÓ 2/88 - Dia 26-2-88

Extraordinària per tractar el tema del Pressupost per a l'any 1988.

Primer.— Es llegeix íntegrament el projecte de pressupost elaborat pel President de la Corporació.

Segon.— Deliberat el tema, per unanimitat s'acorda d'aprovar inicialment el pressupost i exposar-lo al públic pel termini de quinze dies hàbils.

RESUM DEL PRESSUPOST MUNICIPAL ÚNIC PER A L'EXERCICI DE 1988

ESTAT DE DESPESES

A) Operacions corrents	
Cap. 1 - Retribucions del personal	12.754.141
Cap. 2 - Compra béns corrents i de serveis	15.850.000
Cap. 3 - Interessos	200.000
Cap. 4 - Transferències corrents	3.960.158
B) Operacions de capital	
Cap. 6 - Inversions reals	20.785.000
Cap. 7 - Transferències de capital	2.400.000
Cap. 9 - Variació de passius financers	2.800.701
TOTAL	58.750.000

ESTAT D'INGRESSOS

A) Operacions corrents	
Cap. 1 - Impostos directes	10.230.280
Cap. 2 - Impostos indirectes	3.500.000
Cap. 3 - Taxes i altres ingressos	13.860.000
Cap. 4 - Transferències corrents	13.000.000
Cap. 5 - Ingressos patrimonials	2.609.720
B) Operacions de capital	
Cap. 7 - Transferències de capital	10.550.000
Cap. 9 - Variació de passius financers	5.000.000
TOTAL	58.750.000

SESSIÓ 3/88 - Dia 26-2-88

1.— Aprovació minuta-esbrossada sessió dia 29-1-88.

1.— Aprovació provisional del Pla parcial S.A.U. 11, que promou Millores Agràries, S.A., un cop transcorregut el període d'exposició pública, sense que es produís cap reclamació.

3.— Aprovació Rectificació Padró Municipal d'Habitants a efectes 1r. de gener de 1988.

El resultat d'aquesta rectificació és el següent:

Habitants de Vilobí el	
1r. de gener de 1987	1.922
Altes durant l'any 1987	79
Baixes durant l'any 1987	54
Habitants de Vilobí a	
1r. de gener de 1988	1.947

4.— Aprovació del Padró municipal de Circulació de Vehícles per a l'any 1988:

Número de vehícles que consten en el Padró	1.120
Total recaptació pel concepte d'I.M.C.V. any 1988	3.515.00 pts.

5.— Aprovació execució d'obres i sol·licitud de subvenció per reforma i adequació del Centre Cultural "Casa de l'Esplai". Es pensa adequar aquest edifici per acollir els serveis administratius d'Oficina Tècnica Municipal i Arxiu Urbanístic, i seu d'Organismes independents municipals com és ara la Revista Tosquijsa, en el primer pis de la Casa de l'Esplai; i dedicar la planta baixa a Centre Cultural i d'Associacions del municipi.

6.— Llicències d'obres i activitats, s'atorguen les següents llicències:

Obres menors a M. Rosa Bonada i Parés, per a restauració de Mas.

Obres menors 6/88 a F. Albiol-A. Moreno, per a construcció cuneta.

Obres majors 2/88 a J. Busquets per a construcció de 5 habitatges.

Aprovació definitiva i atorgació de llicència d'activitats 2/87 a Pequeño Mundo, S.A. per a instal·lació de dipòsit de gas-oil.

7.— Desestimació de sol·licituds de llicència d'obres per manca de documentació a: Lluís Amargant, J. Matamala, Salvador Figueres.

Atorgació de pròrroga de llicència d'obres a Campsa, per construcció d'oleoducte, segons traçat pel qual s'atorgà la corresponent llicència.

8.— Arrendament de sala-cinema Saló Clavé de can Sagrera.

9.— Despatx oficial.— Acords respecte a escrits i sol·licituds:

Autorització a la penya motorista "Diez por Hora" per a la celebració de la prova "I Rallye Lloret de Mar".

Autorització de la celebració de la VII Diada del Pedal al Col·legi La Salle de Cassà de la Selva.

10.— Aprovació relació de factures pendents.

11.— Sol·licitud de subvenció per reformes al Camp Municipal d'Esports.

12.— Autorització per canvi de vehicle a titulars de llicència auto-turisme en el municipi.

13.— Torn de precs i preguntes, sense intervencions específiques.

NOTES INFORMATIVES

PADRÓ DE L'IMPOST MUNICIPAL DE CIRCULACIÓ DE VEHICLES

—Aquest Padró estarà exposat al públic durant 15 dies, a partir de l'endemà de la seva publicació en el Butlletí Oficial de la Província, que serà durant aquest mes de març. Durant aquest període podeu consultar-lo i manifestar les alegacions que considereu necessàries.

A partir del 1r. d'abril i fins el 30 de juny, es podrà fer efectiu l'import dels rebuts per aquest concepte, en període voluntari a les Oficines Municipals; passat el dia 30 de juny, els rebuts podran cobrar-se amb recàrrec del 20%.

A aquelles persones que ja tenen els seus rebuts domiciliats per Banc o Caixa, se'ls practicarà el càrrec durant el període esmentat (1-4-88 a 30-6-88), de l'Impost de Circulació. **ES RECOMANA QUE AQUELLES PERSONES QUE NO TENEN ELS REBUTS DOMICILIATS HO FACIN; JA QUE AQUEST FET COMPORTA UN BENEFICI PER A TOTHOM.** Com ja sabeu podeu realitzar la vostra domiciliació bancària qualsevol dia laborable a les Oficines Municipals.

AIGUA POTABLE MUNICIPAL ACLARIMENT

Ateses les diverses consultes que hem rebut, cal aclarir que qualsevol persona que tingui connectada la seva xarxa d'aigua a la Xarxa d'Aigua Pública, encara que no consumeixi aigua, ha d'abonar el seu rebut que, evidentment, es liquidarà pel mínim. Aquesta mesura ha estat del tot imprescindible, ja que el manteniment de la xarxa comporta unes despeses molt grans, també un Cànon de Sanejament obligatori, que sense la col·laboració de tots els usuaris és impossible de mantenir, essent tot i així, un servei deficitari per al municipi.

PAVIMENTACIÓ DELS CARRERS DE VILOBÍ, DESGLOSSAT 2a. FASE

Es fa avinent als habitants dels carrers inclosos en aquesta 2a. fase de pavimentació de carrers, que properament es procedirà a l'inici de les obres, les quals ja han estat adjudicades, com podeu comprovar en el resum d'acords.

Per altra banda, també, en un termini breu us arribarà la notificació de Contribucions especials, per la pavimentació de carrers, que tot i que no pujaran excessivament, ja que l'obra és subvencionada parcialment, cal que comenceu a fer guardiola.

CEMENTIRIS

Ens reiterem en el nostre escrit de la publicació anterior d'aquesta Revista, referent a la recollida de títols de nínxols, del Cementiri de Vilobí, ja que encara en queden força per recollir.

LLAR D'INFANTS MUNICIPAL "EL PATUFET"

Es fa avinent a tots els pares interessats que el termini de matriculació/inscripció a la Llar per al proper curs 88/89, comença el dia primer d'abril i fins el 30 de juny. És important que els pares que estiguin interessats a portar la seva mainada a la Llar facin la inscripció en el termini assenyalat, per tal de poder organitzar degudament aquest servei de cares al curs vinent.

PLATS OLLES

Passada la temporada de Nadal, sobretot quan comença la primavera, hi ha dos productes que generalment en aquesta època podem trobar a millor preu i que són menjars típics de Pasqua: el xai i els ous.

Aquest abaratiment no és pas casual, sinó que ens trobem en un moment de màxima producció, durant el qual hi ha molts xais i les gallines són molt ponedores.

Per això les receptes que us donaré aquest mes tenen, bàsicament, aquests dos ingredients.

CUIXA DE XAI FARCIDA

INGREDIENTS

1 cuixa de xai desossada, però amb l'ós de la pota o braó.

150 g de carn picada de porc.

1 tallet de cansalada viada.

molla de pa.

2 ous durs.

All, julivert, pebre, sal i conyac.

RECEPTA

Es prepara el farciment amb la carn picada, la cansalada (també picada), l'all, el julivert, un ratget de conyac, sal i pebre.

Quan ho tenim tot ben barrejat, es fica dins la cuixa juntament amb els ous sencers que procurarem que quedin al mig. Seguidament es cus, s'hi tira sal i pebre i es posa en una plata que ja tindrem untada, junt amb una ceba, una tomata, una cabeça d'alls i una fulla de llor i es posa al forn, que ha de ser ben calent.

Quan la cuixa és rossa s'hi tira una copeta de conyac i es deixa acabar de coure amb el foc ben baix.

Ho acompanyarem amb patates petites fregides, que tirarem dins el suc del rostit.

CREMA AL WHISKY

INGREDIENTS

1/2 litre de llet bullida amb canyella i pell de llimona.

4 rovells d'ou.

4 cullerades de sucre.

i cullerada i mitja de "maizena".

1/2 copeta de whisky

Melindros.

Cafè fort.

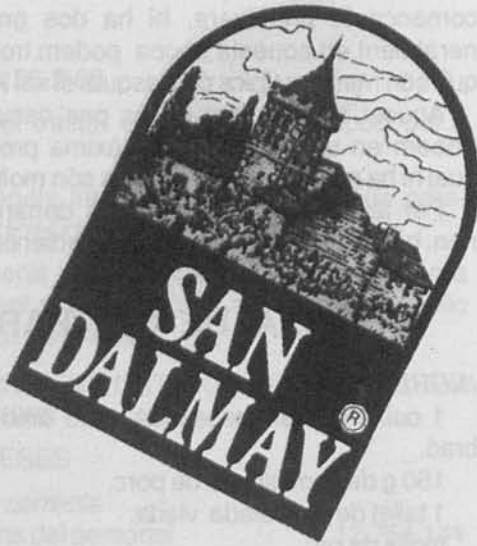
Xocolata en pols.

RECEPTA

Primer es barregen els rovells, la "maizena" i el sucre, i després s'afegeix a la llet, que ha de ser freda, i es barreja tot.

Una vegada junt ho colarem i ho posarem al foc fins que espesseeixi. Seguidament s'hi tira el whisky i es torna a remenar.

En uns platets, on prèviament haurem posat un melindro xucat amb el cafè, abocarem la crema i per sobre hi empolsarem una mica de xocolata.

Especialidades San Dalmay, S.A.

PRODUCTES PURS DEL PORC

**construccions
BUSQUETS**

C/. Madrenys, 27 - Tel. 47.31.08 - 17185 VILOBÍ D'ONYAR (Girona)

**Agroquímics
SALVI**

VILOBÍ D'ONYAR

Fruitex, S.A.

VILOBÍ D'ONYAR

PAISATGES A L'ABAST

Aquí tenim un paisatge que ens mostra un món que ja s'ha perdut. Si sota l'alzina centenària passés una tartana tirada per una euga o un cavall, seria una imatge idil·lica de temps passats; però les restes consumides del carruatge la converteixen en pura nostàlgia.

Hi ha gent gran que encara recorda viatges amb les tartanes d'en Tió, quan les carreteres eren camins i no hi havia el pont de l'Onyar; aquest pont que avui ja és el pont vell.

I jo recordo, parlo dels anys 40, viatges a l'estació de Riudellots amb la tartana

d'en Miquel dels gossos, de matinada i al pic de l'hivern; per calefacció portàvem, sota els peus, rajols calents embolicats amb saques.

Avui, la tracció animal ha estat suplantada pels motors d'explosió i els carros i tartanes s'han convertit en cotxes i tractors...

Però ja comencem a veure arreu cementiris de cotxes vells, plens de ferralla...

Quin serà el vehicle del futur que passarà sota l'alzina?

Ep!! si aquesta pot resistir la creixent contaminació i degradació de l'aire i de les aigües; que tot incideix negativament sobre el món vegetal...

JOAQUIM PUIGVERT

